

BYSTŘICE ^v POD HOSTÝNEM

2019

Přepis
besedy
konané
27.7.

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Bystřice pod Hostýnem 27.7.2019

Vítám vás zas tady ve svatém Hostýně. Těšila jsem se na vás. Ten měsíc se mi vždy zdá hrozně dlouhý. Vidím tady samé krásné známé tváře, a čisté tváře, a to se mi líbí.

Napište si ještě otázky, máte na to čas, dneska bude naše setkání asi o hodinu delší, takže se skutečně užijeme. Máme tady nádhernou hudební skupinu, nádherný doprovod, užili jste si to, já také, přestože jsem byla vedle.

A my teď tedy začínáme.

Začnu příběhem, který bude rezonovat s tím, co vám vyprávím, protože víte, že ty vaše příběhy, když začínáte žít pokoru a neodmítáte svůj osud takový, jaký je, tak se mění v nádherné věci. A zažíváte to každým dnem. A tenhle příběh je tak kouzelný, že jsem se rozhodla, že vám ho přečtu, přestože není otázkou. Paní, která mi ho poslala, jej nazvala Pohádka:

Milá Ivanko a všichni, jejichž dopisy jsi na přednáškách četla a budeš číst, anebo kteří to uslyší. Nepíšu proto, abych žádala od tebe radu, ale ráda bych se s tebou a i s ostatními podělila o svoje curriculum vitae v tom smyslu, že snad bude ostatním tím světlým ve tmě nebo pohádkou, které tak milujeme, se šťastnou současností a s otevřeným koncem.

Jsem z rozvedeného manželství. Nějak zvlášť jsem tím netrpěla, protože mi všichni v mém okolí poskytovali hodně lásky a péče. Přesto jsem zjistila, že tělo trpělo, že mě nevychoval můj vlastní otec. A při holotropním dýchání v hlubokém 3D jsem zažila, že pravá půlka těla je jiná než levá. Zřejmě mi chyběl někdo, kdo by mě připravil na životní situace. A některé bloky jsi mi odstranila až ty, svými přednáškami. Přesto jsem toužila po sourozenci, a tak jsem byla ráda, že mamka se podruhé vdala. Sourozenec jsem se sice nedočkala, ale pochopila jsem, že krev není voda. A tak jsem se docela ráda vdala a začala si budovat svou rodinu, s rozhodnutím, že ať se děje, co se děje, nerozvedu se, abych nepřipravila dětem (dcera, dcera, syn) stejný osud, jako já jsem měla sama.

Manželství bylo pro mě dost těžké. Muž si mě bral zřejmě z vypočítavosti. Kouřil, pil, měl rád ženy, ale povedlo se mi to ustát. I nešťastné manželství má šťastné chvílky.

Po dobu třiceti osmi let, kdy dotyčná nedala jinak, než aby se rozvedl, ráno, na svátek vzniku republiky roku 2013, odjel do práce a zavolal, že už se nevrátí. Díky tomu, že jsem v tom kritickém roce 2013 poslouchala už tvé přednášky, měl odpuštěno už když telefonoval. Ale já jsem ho milovala a pomohlo mi teprve, až když jsi v jedné přednášce řekla, že já jsem mu v minulosti udělala totéž - takže si to zasloužím, a 'hurá' - moje tělo si vybil karmu.

V tomto roce jsem nepřišla jen o manžela, ale i o práci, o dům, který byl mým dílem, a který se mi podařilo vybudovat díky bílé magii. Ale zůstaly mi tři opory: moje děti. Nikdy jsem jim nebránila v tom, aby se s otcem stýkaly, nechala jsem to na nich, vždyť mají svůj život a svého otce.

Práci jsem po třech měsících našla, dům se prodal, a my jsme s bývalým manželem požádali o oddlužení ještě než proběhl rozvod. A oddlužení nám soud povolil, takže pět let jsem počítala každou korunu. Dcery měly svoje rodiny, ale syn studoval a na studiích jsem ho finančně podporovala jen já. Už je to za mnou, studium skončil, i když neúspěšně, ale žijeme nyní společně a buduje si budoucnost podle svých představ.

O holotropním dýchání už jsem psala v době, kdy se narodil syn, a to bylo v roce 1992. Dostala se mi do rukou kniha Luisy L. Hay: Miluj svůj život, a tam popsala metodu, jak se zbavit stresu: vypsat z něj lístek a lístek spálit. A tak jsem začala. Prošla jsem obrovskými platbami. Úporné bolesti hlavy, které přestaly v momentě, kdy jsem něco pochopila... Přišla jsem o zuby - parazitoza, bolely mě nohy až tak, že se známí ptali, co mi je a jestli nejsem vážně nemocná, ale jen mě bolela chodidla. Bolela mě záda, a to i přesto, že už v té době jsem cvičila jógu.

A pak přišly tvoje přednášky, Ivanko, a s nimi i příběhy lidí, kteří byli na tom ještě mnohem hůř.

A teď k té pohádce.

I když jsem nechtěla za každou cenu partnera, jsem jedináček a byla jsem stále zvyklá žít sama, podvědomě jsem po něm toužila. A přála jsem si nezadaného, aby mě měl rád, aby byl nekuřák a abstinent. Jenže jsem zažívala i hrůzu z nového člověka. A tak jsem se pomalu začala probouzet ze smutku. U jednoho přátelského vztahu jsem pochopila, proč můj muž ode mne odešel. Vždyť on se zamiloval, on to nemohl ustát, vždyť prožíval něco krásného, čeho se člověk nechce jen tak vzdát. Tak proč mu to nepřát?

A já jsem se stala instruktorkou plavání, přihlásila jsem se zpívat do sboru, oprášila jsem hraní na klavír, kreslila jsem, učila jsem se jazyky. Všude jsem se setkávala se spoustou mužů a žen. A ze mě, introvertky, se stala pomalu extrovertní žena, mám spoustu kamarádek a kamarádů, v práci si s kolegyněmi užíváme legraci. A život má šťávu.

A před rokem a půl na mě z okýnka auta zavolal někdo, s kým jsem krátce chodila ve svých dvaceti letech. Dceři, která tě také poslouchá, jsem napsala, že jsem vstoupila do učení... A jaké je to učení? Při prvním polibku mnou projela taková energie, jakou jsem nikdy nezažila. A v duchu jsem děkovala, že ode mne můj manžel odešel... A opět tu byly dvě kůrky. Partner byl hodně tělnatý, a já, sportovkyně, jsem musela tohle strávit. No což, jsem v učení, projela mnou ta energie, pamatuje si každé naše setkání, není mi tak úplně cizí, je nezadaný, nepije, nekouří..., a tak zkusím změnit svou velikost z M na L, abych se mu přiblížila. Dále jsme ale byli oba tak pracovně vytížení, že jsme se mohli setkávat velmi málo osobně, ale v dnešní době moderní techniky... Ale tělo řádilo - v noci jsem se budila křečemi v nohách, ani magnézium mi nepomáhalo, zažívala jsem obrovské lítosti, že nemůžeme být spolu, v krku jsem měla knedlík a vykašlávala jsem ho půl roku, až mi syn říkal, že to není normální. A já jsem se bránila, že se zbavuji karmy. A platila jsem rýmami, léčila jsem si bradavice, bolelo mě koleno a nikdo nechtěl věřit, že jsem si ho nevykloubila. A já jsem si říkala: jsem v

učení, projela mnou ta energie, pamatuje si každé naše setkání, není tak úplně cizí, je nezadaný, nepije, nekouří... A bylas to i ty, Ivanko: dopisy a odpovědi. Na vánoce jsem od něj dostala chytrý mobil a tiskárnu. A mne ty dva dary zvláště zklidnily. Už mě jiní muži nezajímali. I když paradoxně oni se zajímali o mě, ale já jsem přece jeho děvče - jsem v učení, projela mnou ta energie, pamatuje si každé naše setkání, není cizí, nezadaný... Pořád jsem si to opakovala. A potom jsme se neviděli půl roku. Byli jsme v kontaktu jenom přes ty sítě. A v den, kdy mi ráno ego řeklo: ‚Vždyť je to zbytečný, celá ta tvoje láska, jen dolejzáš,‘ večer přišel. Bez břicha. Za toho půl roku zhubl několik desítek kil. Teď je zase na mně, abych já odložila velikost L a našla si to M.

No, a co dál? Jen žít teď, teď, teď... Mějte se všichni krásně. Těším se na přednášku naživo sedmého prosince v Praze. Možná najdu odvalu tě Ivanko z lásky obejmout. XY.

Krásné, co? / Potlesk /

Ano, tahle žena si skutečně zaslouží potlesk. Vydržte. Nenechte se vykývat vaším tělem, které vám bude podvrhovat řeči, které nejsou pravdivé. Fakt to stojí za to, abyste zažili ty obrovské zázraky, které se pak dějí. Je to vaše tvorba. Jste celkem. To, co byste kradli z vnějšího světa, to vám bude odebráno. A to, co mu umožníte a s pokorou odevzdáte, to vám bude přiděleno. Bez vypočítavosti. Bez vypočítavosti, nezapomeňte na to.

Dobrý den, Ivanko. Dost věcí se změnilo, když jsem se vydal na cestu bez odporu do vnitřního klidu. Byl jsem dříve bílým mágem, posílal energii, pomáhal a čistil domy. A pak jednou v noci se mi zjevil Ježíš, vím určitě, že jsem nespál, a sdělil mi, že takto už tedy daleko ne... Změnil jsem spoustu věcí, a mění se věci i v okolí. Jen si teď úplně nevím s jednou věcí rady, jak naložit s jednou situací. Vloni jsem vyhověl manželce s péčí o děti. Chtěl jsem střídavou péči a ona nesouhlasila, a já, abych se o ně nesoudil, tak jsem ustoupil. Měl jsem pocit, že dělám správně, ale vnitřně jsem cítil a na dětech také, že jsem se nezachoval úplně chlapsky. Teď mě to dohnalo, a žádám o střídavou péči znovu. Asi tím budu v souladu se sebou bez vnitřního odporu k sobě, ale netuším, co přinese soudní jednání a zda tam nevytvořím nějaký neklid obecně. Pak si ale říkám, že když konám v čisté pravdě a nastavení v jakém aktuálně jsem, tak mi to vždy naznačí a dá mi to správnou odpověď. Ať to dopadne jakkoliv, mě to zase někam posune. Sleduji vás na YouTube a těším se na besedu.

Já si myslím, že většina z vás by už věděla, jak odpovědět. Stačí se jenom rozhodnout. Bez negativních emocí, ať se rozhodnete pro, anebo proti. Necháte to skutečně na běhu, protože vy nejste jediní aktéři. Jsou tam děti, jsou tam partneři, jsou tam ještě vnější lidé a osoby, jsou tam babičky a dědové. Takže jestliže se dokážete domluvit ve slušnosti, bez hádek a křiku, je jedno, jak to dopadne, jestli ty děti získáte nebo nezískáte, uvidíte všichni, že se dá takhle s tím žít. Ten niterný soulad s tím, co se odehrává, je to nejdůležitější, co můžete mít. A to je, a to vy víte, POKORA.

Dobrý den, mám dotaz na Ivanku. Co si myslí o Marcelce z hor? Dříve jsem ji poslouchal a nevím, co si teď mám o tom myslet. Posílám odkaz. Děkuji. Lubomír.

Lubomíre, já se přiznám, že jsem Marcelku z hor nikdy neposlouchala, akorát co se mi doneslo, ale když jste poslal (měl byste tady být, to byl dotaz pro Bystřici), tak jsem si těch osm minut toho odkazu poslechla. Mluvílo se tam o stavu odvádění duší a různých praktik, a proč se to odehrává. Můžu vám říct, že jsem s tím v tom jádru souhlasila. Ale teď to ALE:

Marcelka z hor je vlastně člověk, který jde ještě (a je to nutné, aby tak šel) po vzoru manželů Tomášových. Vy také moc dobře víte, že já jsem jejich volný pokračovatel, ale v jiném módu, protože váš vývoj pokračuje. Vy se vyvíjíte, každou vteřinou vašeho života, každou minutou, vším co zažijete dnes, zítra, pozítří, za týden, za měsíc..., se měníte, každý. Zdánlivě zůstáváme rigidní, ale není to tak. Má na vás dopad skutečně úplně všechno ve vašem životě. To znamená, že staré pravidlo: dvakrát nevstoupíš do stejné řeky, je nejvyšším platným pravidlem a nejdelším, které tady skutečně je. Nicméně je tady velké množství lidí, kteří ještě potřebují vyjít z bílé magie. A systém, kdy se medituje nebo nahlíží do oka a zastavuje se mysl, je pomyslnou berlí, kterou mává bílá magie.

Víte, když nahlížím na facebookovou stránku, tak si uvědomuji, že někteří z vás ještě úplně nerozumí tomu, co říkám. V tom smyslu, že se třeba bílé magie bojíte nebo že ji striktně odmítáte. Uvědomte si, že vše je dobré.

Já jsem se nedávno setkala na jednom setkání s člověkem, kterého jsem ještě nikdy neviděla, on byl tak v pozadí, a najednou ke mně přišel, dává mi ruku a říká mi: „Já jsem přišel velmi poděkovat. Jmenuji se Adam.“ Já říkám: „Já jsem Adamcová.“ Znáte mě, žertuji pořád. On říkal: „Já jsem ti přišel poděkovat a virtuálně ti políbit ruku.“ To už jsem zbystřila. Tak mi vzal ruku a udělal jakoby polibek. To se mi líbilo. /Smích/ On mi říkal: „Přišel jsem ti poděkovat za to, že když jsem si vyslechl Staré Křečany, tak jsem zjistil, že mám podobné zážitky, a v tu chvíli se se mnou něco stalo, a já do čtyřech hodin zlikviduji rakovinu.“ A teď jsem na něj koukala... Vy, kdo mě znáte déle, kdo posloucháte, víte samozřejmě, že ten člověk je v období své bílé magie. A tohle je špičková vysoká bílá magie, kdy dostal v tu chvíli dar. Ten člověk ještě neprošel takzvanou pýchou - to je úkol k odložení v bílé magii, je to třída, která je také správná, a kdybyste ji neodložili, nemůžete mi rozumět - nejde to. To znamená, že v té třídě, když to teď má, je správně, vyučuje vás to, že vše je dobré, a ne, abyste se báli.

Já jsem pouze převaděč. Ten, kdo ještě nemá skončit praktiky bílé magie, to znamená prosazovat vůli člověka, tak ještě neví, že není člověkem, že je něčím úplně jiným, a musí si to prožít, aby na těch zkouškách se to naučil. Takže já jsem si ho takhle přitáhla za knoflík na jeho košili, říkám mu: „Nechceš si to rozmyslet? Ti lidé mají právo k zaplacení svých dluhů.“ A on řekl: „Ale já musím, Ivanko.“ Já říkám: „Dobře. Pak je to v pořádku. Běž a dělej to.“ Pozor, není nutné nad těmi lidmi lámat hůl. Oni tam jdou proto, aby to opustili. Rozumíte? Vy procházíte celou školou, na to nezapomeňte.

Nedávno mi někdo říkal, že se někdo na setkání dohadoval, která voda je správná, jestli studánková nebo nějaká jiná... A teď se tam ti lidé dohadovali, začalo to už nabývat takové ostrosti, která voda je vlastně správná. Já jsem tam něco psala, pak jsem si tak posunula brýle a říkám jim: „Víte co? Radši budeme mít ty vody všechny, aby ti, co přijdou, si svobodně vybrali.“ V tu ránu bylo ticho. Ano, vy potřebujete pochopit, že každý má právo si vybrat, je to vaše rozhodnutí. To rozhodnutí už máte ve svém těle připravené, abyste neminuli svůj vývoj a svoje zkoušky. A to je správné.

Takže já se vrátím ještě tady k té Marcelce, abych dokončila odpověď. Je tady velmi mnoho lidí, kteří tohle ještě mají, a oni musí jít svou cestou. Marcelka ve skutečnosti (tak jako pan doktor Tomáš) měla pravdu, ale není tam cele dovysvětlen skutečný příběh.

Víte, vesmír se chová stejně, jako vidíte ve svém životě vaše tělo a děje kolem něj. Muž a žena zplodí dítě, které v sobě má žensství i mužství, to dítě se narodí. V Bibli se píše: „Podle svého obrazu stvořil jsem vás.“ Ano. Duch, který je mužem, oplodní matku hmotu, která vznikne pouze chladnutím vesmíru po velkém třesku. A doba 3D je na dobu, kdy se vytváří dítě. To dítě se vždycky narodí v obrovsky těžkých porodních bolestech. A pro vás porodní bolesti je dlouhá doba 3D, která má velice dlouhou časoprostorovou křivku. Tu dneska završujeme. Završuje ji jenom část lidského Vědomí, protože Vědomí se do matky vstříkuje postupně do aktivní složky. Takže dnes teprve pár procent z planety je schopno porozumět těmto dějům. To ale neznamená, že ti druzí jsou horší, to už přece víte, jsou stejní. Jejich skutečnou realitou je Vědomí Ducha, a planeta matka si je vychová a porodí ve své době, což je správné. Tohle ale u bílých mágů není možné k vysvětlení k okolním lidem. Tam je to naznačeno tak, že čemu věří, to se děje. A to je správné. To tam ta Marcelka uvedla. Ano, čemu věříte, to se skutečně bude dít, protože Satan, neboli vládce hmotného těla, ego, si samozřejmě využívá nadvlády nad vámi, toho, co vám prezentuje. Pokud ještě vidíte v noci duchy, vidíte nějaké svaté, kteří vám přijdou cokoli sdělit (třeba i toho Krista), je to vaše hladina, která vás usměrní.

Teď tady ten chlapec psal, že mu přišel Ježíš říct..., ano, on měl čas na to, aby to, čemu věří, to znamená Ježíši, přišel mu říct, že tudy cesta už v té bílé magii nevede a přišel čas to odložit. Nemusel jít někam za jinou zkušeností, bylo využito toho, co už načerpal. To je všechno, co se odehrává.

Ale doporučuji nemeditovat. Tady je hodně docela těžkých věcí, které se odehrávají.

A tady jsem si pro vás vytiskla jeden dopis, který přišel predevčírem. Protože mi napřed napsala jedna žena ze Slovenska, že má veliké zdravotní problémy, a za hodinu přišel další mail, kde to vlastně už sama vysvětlila. A já vám k tomu ještě něco potřebuji říct.

Zlatá paní Ivanka, neviem, ako Vám mám napísať, ale ste moja jediná pomoc. Ja som Vám už písala včera, ale toto mi ešte napadlo. Je mi fakt zle a stále sa to zhoršuje. Ja som si určite narušila mojím špeciálnym cvičením celý čakrový systém. Podľa knihy Thovt som sa chcela uzdraviť cez Chrám uzdravenia. Prevádzala som cvičenie, kde som brala energiu z

vesmíru cez siedmu čakru a súčasne cez prvú čakru energiu zo stredu Zeme. Teraz viem, že to bola veľká blbosť. Poriadne som sa poučila. Veľmi Vás prosím o pomoc, aj keď je to prosba, prijímam to. Bolo by mi umožnené to cez Vás napraviť aj z chyby sa poučiť? Nemôžem jesť, trasiem sa, brní mi celé telo, prechádza mnou obrovská energia do hlavy. Stále sa to zhoršuje, obrovsky ma bolí hlava. V prílohe zasielam foto. Ste úžasná a viem, že už nebudem nič skúšať, ale budem žiť len podľa Vášho učenia, ktoré mi otvorilo cestu, oči a srdce. Z celého srdca Vám ďakujem. Ivetka.

Tak, a jsme u toho. My jsme teď mluvili o vůli člověka: vezmu to do svých rukou, zbavím se nemoci... To je odpor, obrovský odpor. Tyhle věci, které byly v doplnění časoprostorové křivky 3D planety, které skončily rokem 2013 v březnu, šly ještě dělat do této doby. Teď už ne. Teď už víte (a pozor, mluvil o tom i člověk Ježíš před dvěma tisíci lety), že si musíte zaplatit do posledního haléře. Bez dluhu vás hmota snadno propustí, ale s dluhem ne. Ti, co chodí se zbavovat v hladině bílé magie k těm, kteří zase neprošli pýchou, to znamená k těm, kteří dostali uměle dar, to jsou všichni léčitelé, kteří mají ještě pocit, že zachrání svět... Tam ještě je nadstavba: jsem někdo víc, druzí mne potřebují, svět mne potřebuje... Všichni jsme stejně hodnotní. To, co vidíme očima lidskýma, je pouze role našeho života. Ale to, co jsme skutečně, to je naše skutečná, společná realita. Ve skutečnosti vy sami sebe považujete za své tělo, a druhá lidská těla ne. To je omyl. Nejste ani druhá lidská těla, ani tělo svého jména. A naopak, jste Vědomí svého lidského těla a také Vědomí druhých lidských těl, plus všech ostatních, zbytku světa. Proti čemu útočíte v rovině hmoty, to znamená na druhé lidské tělo, které podle vás něco blbě dělá, tak útočíte na svoje vlastní Vědomí, které se nemůže pospojovat. A vy potřebujete každou bytost na této planetě. Ano, mnoho bytostí vůbec nepotkáte. Drtivou většinu bytostí na této planetě nepotkáte, ale to nevádí, je vám ukazována v obrazech přes různá média v internetu, přes televizi... A pokud budete odsuzovat i děje, u kterých jste nikdy neměli být přítomni blízko svým tělem, a také nikdy nebudete, tak tahle iluze vám dopomůže k tomu, že budete zablokovaní a nepospojujete si Vědomí. Je to zbytečné. Kdybyste tam měli být u těch různých teroristických útoků nebo různých dějů, které jsou dramatické, tak jste si to v osudu naplánovali. Ale jste přítomní v celku. Je to to samé, jako když někde na těle, třeba na lokti budete bydlet, tam se narodíte jako buňka a někde, třeba na krku, bude angína, když tady budete koukat do internetu, budete odsuzovat, co se děje v oblasti angíny a krku, tak budete vypouštět jedy v oblasti lokte. To je věc, kterou samozřejmě lidské oko přehlédne. Ten člověk se nemůže sjednotit v Duchu. Dlouho bude ještě trvat než si ujasníte, jak se ve skutečnosti chovat. Ale to nevádí, máte už dobře našlápnuto, už vám spoustu věcí bude dávat smysl.

Už jsem vám vysvětlovala, že jsem převaděč. Převaděč z vědomí hmoty do Vědomí Ducha. Vědomí hmoty má nejvyšší stupeň takzvaného člověka moudrého, Homo sapiens. Do Vědomí člověka božského neboli pokorného. O tom vlastně mluvil už člověk Ježíš. Ano, pokora, neboli přijetí všeho tak, jak se děje, to znamená zastavení odporů na první, druhé, třetí, čtvrté a páté čakře z vás udělá Krista. Kristus totiž není člověk, jak vám bylo předkládáno. Ježíš byl člověk, který dosáhl kristovského Vědomí, to znamená stavu, kdy se mu zastavily negativní emoce, které vysílalo jeho tělo. A on

vás přišel informovat. Pozor, on nebyl prvním, bylo jich tady víc, pár človíčků už před ním také bylo, byl Mojžíš a někteří další, ale z pohledu množství populace na planetě to bylo velice malé množství, ale Ježíš byl ten, kdo směl promluvit o těchto věcech. A stejně se ještě čekalo dva tisíce let, než se vám ujasní, o čem mluvil. Ano, jste nesmrtelní, jste Vědomí. A třetí oko se neotevívá násilím, jako tvrdí černá a bílá magie. Třetí oko se otevře jedině tehdy, když se zastaví na dolních pěti čakrách odpory. A pak vidíte, a hlavně žijete, že vše je dobré.

V praxi se to odehrává tak, že ve 3D stavu se teď něco stane, a vy obrovsky zabouříte. To je jedno, na které čakře bouříte, ale třeba za deset let vidíte, k čemu to bylo dobré. Potřebujete tu časovou délku. Pak se ta délka začne zkracovat. Už to uvidíte za devět let, a za pět, a za tři měsíce, a za dvě hodiny, minuta už je dobrá..., ale pak, když se najednou stane něco dramatického: bum - a vy zachováte klid, tak jste Bohem. Samozřejmě v průběhu těchto lekcí ještě musíte zaplatit za stav hmoty. Protože jestliže jste přijali kdysi dávno odpory a zabouřili jste, tak vaše tělo má v plánu, má to už naprogramované, kdy se to odehraje, kdy si za tuto věc zaplatíte, pak vás hmota vyplivne a pak všechno dostanete v pravý čas.

Mě se předevčírem, než jsme sem jeli, stala taková krásná věc. Já vám ji budu vyprávět. Je to přirozené, protože vy nebouříte. Jestliže jste celkem, tak celek vám všechno dá v pravou chvíli, kdy to potřebujete. A nemusíte mít život vůbec komplikovaný. Taková obyčejná věc, jako že jsem potřebovala jet na myčku s autem, a také jsem potřebovala zajet ještě na dva hřbitovy, které v Teplicích máme, abych tam zalila kytky, aby úplně neuschly, když teď na skoro tři týdny odjíždím, a pak taky zapálit svíčku... Jenže když jsem stoupala do Dubí k Novosedlicím k tomu hřbitovu, tak jsem si uvědomila, že v peněžence nemám ani korunu, že mám jenom kartu. A na hřbitově tedy rozhodně nebudou mít terminál na placení kartou. Tak jsem si bez rozladění řekla: „No jo, Ivo, tak zajedeme na myčku, a pak pojedu domů, holt se vrátím, nedá se nic dělat.“ A tak úplně v klidu, v pohodě, dobrá nálada, nic mi to nezkazilo, jsem vjela na myčku, zaplatila jsem si za sto devět korun mytí, a když jsem přijela s tím autem před ten mycí stroj, tak nahlásil chybu. Tak jsem zase vylezla z auta, jdu za tou paní k pokladně a říkám: „Prosím vás, ta myčka nejde, ono to hlásí poruchu.“ A ona: „Počkáte si? Já zavolám technika.“ Já říkám: „Jasně, že si počkám, já nespěchám.“ Tak jsem si zase sedla do auta. Paní přišla, chvíli komunikovala, mačkala nějaké čudlíky, ty nefungovaly, a pak zase přijde a říká mi: „On může přijít až tak asi za dvě hodiny, budete ještě čekat?“ Já říkám: „Ne.“ „Tak pojďte, já vám vrátím peníze.“ Bingo. To vás vůbec nenapadne, až když mi dala ty peníze, ještě jsem dostala korunu navíc, dala mi sto deset. Já říkám: „Já vám tu korunu vrátím.“ „Ne, to nechte.“ A teď jsem na ni koukala, teď mi to došlo - já mám na svíčky. Takže jsem dojela na hřbitov, na jeden, na druhý - a všechno bylo vyřízené. Ano, tohle je Jednota. Zdánlivá blbost. Jenže ono se vám takhle potom řeší úplně všechno.

A zase jsem odběhla, vy mě znáte, já jsem ukecaná.

Já se ještě vrátím k té paní, k tomu samoléčení. Ono to s tím souvisí. Já jsem převaděč přes třetí oko, to znamená přes šestou čakru. Ti, kteří jsou v omylu svádění v oblasti černé a bílé magie k tomu, aby si tahali ze sedmé, osmé (vyšší, to znamená, že přesahuje

planetu 3D) energie, a pozor, pán hmoty neboli ego - Satan, využívá toho, že vám projektuje v těchto třídách možnosti, že to jde opouštět planetu. Dokonce vím, že jsou mnozí černí a bílí mágové, kteří učí lidi létat astrálem a opouštět planetu. V téhle době vás to zabije, to si buďte stoprocentně jisti, protože vás hmota nepropustila svobodně a nemůžete si dovolovat manipulovat s tím, co není vaše. Vám hmota bude patřit teprve tehdy, až se stanete božským člověkem, dřív ne. A jestliže máte ještě nějaký odpor těla, nehazardujte se svým zdravím.

Milá Ivanko, asi už tě nudí začínat všechny dotazy čtením, jak moc tě máme rádi a jsme šťastni, že jsi s námi, proto tento úvod přeskočím a jdu rovnou na otázku.

Někdy si myslím, že všechno, co říkáš, je mi jasné a chápu to. Ale jakmile léty přibývají různé zdravotní potíže, mám občas zmatek v tom, kde a jak si pomáhat můžeme, a kdy ne. Myslím, že v jedné besedě nebo ještě na přednášce, jsi povídala, že si v případě potíží můžeme ulevit léky, masáže atd., jen ne zásahy do karmy od léčitelů. Platba se sice trochu protáhne, ale bude snesitelná. Ale nedávno jsem od tebe slyšela, že veškeré léčení je od nás vlastně podvod.

To jsem nemohla říct.

Špatně se to přijímá, ale bude to tak. Kdybych například nechala potíží se srdcem volný průběh, jeho funkce by se rychle snižovala, nemohla bych pořádně dýchat, chodit, fungovat.

Já to nebudu teď dočítat. Tady to skutečně je jakoby nastavené. Ano, jestliže jste nemocní, máte být naprosto v klidu, protože to je vaše platba a tu potřebujete zaplatit. Ale smíte se léčit, běžte k lékaři, který jenom rekognoskuje tělo. To znamená, že on zjistí jaký máte tep, jaké máte hodnoty v krvi, tlak, a já nevím, co všechno ještě, jaké přístroje může použít, rentgeny..., a pak zjistí, co vám chybí nebo naopak, čeho máte nadbytek. Dokonce smíte, můžete použít cokoli, ale samozřejmě celá platba bude zaplacená, v míře, kterou vy ještě můžete snést ve formě bolesti. Rozhodně neodebírejte nic, protože nejde odejít bez zaplacení, to si pamatujte. Některé ty věci pro vás asi budou dramatické. V této době už to léčení, když využíváte léčitele, bude pro vás velmi dramatické, protože vy jste se nenaučili to, co jste měli, a ještě odmítáte i platbu. Všechno je vysvětlené dopodrobna na základních přednáškách ve Starých Křečanech.

V jednom vyprávění jsi říkala, že si brzy budeme zevnitř opravovat tělo sami. Byl tam příklad jedné paní, které se to již daří. Na internetu jsou například videa s Petrem Bělousovem, který radí, jak si pomocí nějakých kvantových bioinformačních technik obnovit orgány v těle a nechat dorůst zuby. Ale vsadím se, že to prohlásíš za bílou magii.

Poslyšte, něco vám vysvětlím. Tohle může dělat jenom Božství. Ale ne člověk hmotný. A ten, kdo nevěří, ten si to vyzkouší. Tak do toho. Víc k tomu skutečně nemohu říct. Uvědomte si, že kdyby tohle uměl teď každý, tak vás to obrovsky poškodí. Vy totiž neumíte sami rozeznat, kam kdo ještě patří. A tohle je pro vás dost podstatná otázka.

Jaký je rozdíl mezi oběma cestami a fungujícím tělem? Poslech Solfeggio melodií s léčivými frekvencemi...

Prosím vás, vy se nemůžete naladovat na frekvence, které vás můžou i poškodit. Vy na ně nejste připravení. Zkuste si představit, což vy teď asi ještě, možná, ani nevnímáte, ale víte už, že každý člověk slyší jinak. A pozor, každý člověk i vidí jinak, vidí i jiné věci. Kdysi jsem vám vyprávěla, že jsem viděla mimozemšťana, tedy bytost, která přišla z planety, ze které jsem přišla kdysi já. Ano, byl mi blízký. Potkala jsem ho v Bille v Teplicích. Byl úžasný. Ale já jsem stoprocentně v tu chvíli věděla, že ho ostatní lidé nevidí, a vidím ho jen já, protože on se dokázal snížit ve své frekvenci do frekvence, kterou já přesahovala lidi tenkrát v té Bille. Pokud se ale uměle budete naladovat na frekvence, které ještě neumíte skousnout ve své hmotě svého těla, které vás obaluje, tak vás to obrovsky poškodí. Když se budete uměle naladovat na sebeléčení, na nějakou frekvenci, a přitom neumíte neudělat odpor, tak je vám to k hovnu. Je to logické, že ano. Já se dneska takhle vyšťavím, naladím se na frekvence a zítra zase půjdu a naštvu se na souseda nebo na partnera, na kohokoliv. To je běh na dlouhou trať.

Kdysi dávno jsem v Trstené vysvětlovala jedné ženě, protože ona se mě ptala a docela rozhořčeně: „Takže vy se navracíte k lékařům a odsuzujete léčitele?“ Říkám: „Omyl. Já nikoho neodsuzuji. Ale já se vám snažím vysvětlit, že když si nenecháte vašim tělem podvrhovat odpory od jedničky do pětiky, tak nebudete nemocní. A tedy nebudete potřebovat ani doktory, ani léčitele. A to je velký rozdíl.“

Kdysi jsem si jako Bůh naplánovala svůj osud se všemi inkarnacemi. To bych možná pochopila, šlo mi o prožitky. Těžko říct, jestli to byl zrovna v mém případě stoprocentní projekt.

Ano, váš celý osud, když se narodíte, tak vaše tělo obsahuje naprosto všechno. A zase se vrátím k vesmíru. I jeden jediný malý vesmír, ve kterém se dnes pohybujeme, v něm je také naprogramováno úplně všechno před jeho zhroucením. Přesně tak, jak je to naplánované u vašeho těla. A těsně před tím, než odložíte tělo, se vám zase rozjede váš plán života a zajede a zaroluje se, protože je součástí toho velkého plánu. Vy nemůžete nic změnit. Můžete, ale jenom jako Bohové. A k tomu si musí každý z vás dopomoci pouze sám - tím, že se stane Bohem, tedy původním Vědomím, které přijme osud se vším všudy.

Milá Ivanko, již delší dobu mám potíže s trávicí soustavou, jako: oba typy refluxu, žlučník pryč, dráždivý tračník a podobně... k tomu, abych se nenudila, mi hmota sem tam přidá ještě další platbu v podobě panických atak anebo nějakého zánětu. Což o to, aspoň mám důvod k radosti a vděčnosti za platby jako poslední. Řekla jsem si, že bych měla něco pro

mé tělíčko udělat a trochu mu v těch platbách pomoci. A vydala jsem se do fitka, kde jsem pod dohledem trenéra začala cvičit. A k tomu patřila i změna jídelníčku. No moc jsem se hmotě asi nezavděčila, protože asi více jak po měsíci po jednom tréninku už toho měla asi dost, a báb ho, poslala mě k zemi a já jsem zkolabovala. A už si pro mě frčela sanitka. Což jí samozřejmě nezazlívám, máme stejný pohled na věc. Jenže od toho dne mám neustále problémy s močovými cestami a měchýřem. Jsem po dvou antibiotikách a ještě to stále není v pohodě. Navíc začaly stávkovat střeva, jak jinak, i když beru probiotika. Zhoršil se i reflux, i se stravou je to o mnoho těžší. Momentálně jsem se dostala do slepé uličky a nevím, jak z toho ven. Snažím se to tedy aspoň přijímat. Chtěla jsem se zeptat, zda se jedná čistě o platbu (myslím tím záněty močových cest), anebo ještě vznikl někde blok. Také s pohybem to nedávám. Na podzim se chci vrátit do břišních tanců, třeba hmotě udělám větší radost. Krásný den a děkuji za odpověď.

Ano, to je platba. Prosím vás, teď se to na vás bude valit ze všech stran. Neděste se. Já vás můžu uklidnit, že Iva se taky občas někde cítí divně, ale je mi to tedy šumafuk, a opravdu se věnuji jenom tomu, čemu mám a řeším to pouze odpočinkem. Myslela jsem si, že bych už mohla vysadit věci, které si přidávám kvůli menopauze, ale v tomhle vedru jsem se zase musela navrátit ke každodennímu malému prášku, protože to tělo to nedává. Tak si zase počkám, no, to se nedá nic dělat.

Víte, ten reflux, tam byla platba na trojce, to asi víte. Ano, dřívější vaše odmítání, hlavně nechci chování toho člověka, anebo nechci tuhle situaci...

Jestliže už jste pochopili, můžou začít platby. Dneska už jste samozřejmě v pohodě, už vám je fajn, takže budete zvládat i ty platby líp, než byste je zvládali, když byste tohle ještě neuměli. Samozřejmě jedno se ustálí, druhé se rozvolní... Přibyla tam platba na dvojce. Tam se platí někde na vztahovkách, a samozřejmě, kde jsou platby na vyšších čákrách, musí být i na základních, takže většinou na jedničce. Občas vás bude bolet noha, občas chodidlo, občas třeba Achillova pata, někdy koleno...

Mě zachraňuje práce. Je pravda, že já mám v tomto trošičku úlevu, čímž nechci říct, že bych si to nezasloužila... Ale já už jedu druhé kolo kvůli vám, takže asi mi dali fakt úlevu, když mám jedno kolo navíc. To je jako když mám kolečko navíc... Takže já mám úplně jiný práh bolesti než máte vy, takže já cítím jenom takové vzdálené malé bolení, když vy už byste cítili něco víc. Ale to už je záležitostí stáří Ducha.

Prosím o názor, co je psychopat. A hlavně, jak s ním nebo jak na něj, aby se to zmírňovalo. V některé besedě jste zmínila, že u takového člověka převládají negativní emoce, je tam absolutní absence pozitivních emocí. Člověk je svírán tělem, je v presu. Jak se pozná, že člověk psychopat je? A jak postupovat? Může to být na některé další besedě, nebo jak to vyjde. Díky za vysvětlení, děkuji za laskavost a přeji hezké léto. Zdraví Eva.

Ono je docela náročné poznat psychopata. Je pravda, že na psychopata nezabírá nic. Tam jde ale o jinou stránku věci. Vy už dneska dobře víte, že všechno se vším souvisí. A jestliže vy ve svém okolí psychopata máte, tak si ho zasloužíte. Ano, to se týká toho tréninku netrpělivosti, zlosti nebo nervozity, že se někdo takto může vedle vás chovat. Ano, u psychopatů je absolutní absence pozitivních emocí, protože většinou nad tím člověkem vládne hmota, hmotné vědomí, a je to ve velké síle. Tito lidé v minulosti stoprocentně ovládali druhá lidská těla, takže dnes neovládají vůbec svoje tělo a jsou vedeni pouze hmotnou složkou, která si s nimi dělá, co chce. Pokud někde takového člověka máte: stav klidu, on není špatný... Víte, vy se ochráníte svým vlastním Vědomím v tom člověku. To znamená jakýkoliv odsudek, jakákoliv nervozita, odmítnutí na jakékoliv úrovni by vás naopak k tomu člověku přitahovalo, ale ne tak, že vás k němu, ale jeho k vám; a bylo by to pro vás komplikované. On je jaký je. Vzpomeňte si na Ježíše. Tohle potřebujete dodržet v celém vašem životě.

Takže nevím, z jakého důvodu se tady paní Eva ptala. Jestli to má někde v rodině, nebo je to jenom obecná otázka. Když to máte v rodině, tak to je tedy karma...

Ahoj Ivanka, počúvam ťa štyri roky a mala som šťastie ťa dvakrát objat. Veľa vecí som vďaka tebe pochopila a prijala. Ale je tu niečo, v čom mám ešte občas odpory. Je to môj vzťah s partnerom.

To je lidí, co má odpory s partnerem...

Áno, píšem „občas“, lebo niekedy sa cítim vo vzťahu úplne spokojná s tým, ako to je. Ide o to, že sme spolu skoro dva roky. Úžasne si rozumieme, sme spolu každý deň, spáva u mňa skoro stále. Navrhla som mu spoločné bývanie, ale odmietol ma, že neskôr bude aj to, teraz ešte nie.

Po dvou letech...

Ved' v pohode, hovorím si. Je to takto dobré.

No dobře, dobrá reakce.

Čo ma však trápi je to, že partner sa niekedy chová, akoby náš vzťah nebral vážne. Nerozpráva sa so mnou o vážnych veciach a keď, tak len vtipkuje. Zo začiatku som to brala s humorom, ale po čase mi tie jeho vtipy začali vadit'.

Já bych taky zavtipkovala: že už mám kufry u něj za dveřmi... Hele, tedy já jsem si myslela, že to neřeknu, ale ono k tomu přišlo, tenhle dopis mě trochu otevřel. Nevím, kdo jste byl na facebooku. Já jsem dneska úplně náhodně otevřela ráno facebook, ani jsem tam nechtěla jít. A byla tam taková ta stránka drsného humoru. A tam bylo napsáno: Jak poznáš, že tvoje žena skutečně spí..., že se o půlnoci k ní potichouнку přiblížíš a u ucha jí zašeptáš: „Spíš už, ty tlustá svině?“ /Smích/

Vidíte, jaké je umění využívat reakci ega? To je geniální.

Ja tiež rada vtipkujem, ale tá jeho sranda mi aj ubližuje. Hovorila som mu to, povedal: či mám byť stále vážny? A vtipkuje ďalej, dokonca s tým podpichovaním dokáže u mňa vyvolať žiarlivosť alebo pochybnosti. Už som sa s ním aj rozišla, ale nevydržali sme byť odlúčení. Po pár dňoch sme opäť boli spolu. Rozísť sa nechceme. Ja som kľudná a on mi zavolá, zavtipkuje alebo pošle sms, že pije v krčme, a ja ho čakám na dohodnutú schôdzku a potom sa objaví: „Robil som si srandu, ha, ha, ha.“

Niekedy je ako malé dieťa, ale to mi nevadí, to sme asi všetci. Tvrdí mi, že ma má rád a záleží mu na mne. Môžeš mi, prosím, k tomu niečo povedať? Inak je to úžasný chlap a človek s dobrým srdcom. Ešte jedna vec - začal odmietat sex. Prvý mesiac tvrdil, že je unavený, potom som sa ho opýtala, že kde je problém, či ho nepríťahujem. Odpovedal NIE a smial sa, ako že sranda. A už padali vtipy na mňa, ktoré mi ubližovali. Čo s tým? To jeho vtipkovanie je už každý deň.

Já jsem nedávno zažila příběh jedné ženy, která mi vyprávěla něco podobného. Že její přítel také s ní chodí už dlouho, spí u ní, ale nechce si ji pouštět ani do bytu. Také tam nebyl sex, s tím, že jí tvrdí, že si to užil už před ní... To je také dobré, že... A ještě operoval s tím, že je Rak a že musí být zalezlý ve svém bytě... Pozor, to jsou samé vyhováračky, jak říkají Slováci. Správný Rak si napřed založí rodinu, a teprve pak tam zaleze, k té rodině. Ale tenhle ne, ten zalézal před tím vytvořením rodiny do té díry... Zkuste si představit, jak dlouho to vydržíte. Už teď se spoustou věcí nesouhlasíte. Ano, tam je člověk hodný, s dobrým srdcem, ale vy chcete založit rodinu, chcete mít někoho. Ano, on je prima, ale on má jen něčeho prima, pak tam jsou věci, které vám nevyhovují. A věřte mi, že čas, který bude protahovat tento stav, bude zvětšovat tu oblast, která vám nebude vyhovovat. Zkuste si představit, že vám ty věci bude dělat, až budete mít dítě, a budete taky čekat s tím dítětem na tohohle člověka. Já kdybych si vybírala partnera, ale to jsem já, to není univerzální, že vám řeknu - udělejte to. Vy se jenom potřebujete rozhodnout i s tím, že oželíte to báječné srdce toho prima kluka, ale to už je na vás. Jinak vás bude, skutečně, tělo rvát na kusy - ego chce všechno. To znamená, že když změníte polohu, tak chce opak toho, co bylo předtím, neumí se něčeho vzdát, ale vy jste ten, kdo rozhoduje.

Já jsem nedávno vysvětlovala někde někomu, že vlastně když přijde nabídka v té mysli, která je nahraná ve vašem těle a vy si myslíte, že to je vaše, tak zkuste si představit, že vaše ego neboli Satánek, hmota, vaše tělo je váš „kamarád.“ On je tedy fakt dobrý kamarád, protože on je dobrý učitel, takže on to sice s vámi myslí obráceně, ale hodně vás naučí, to si pište. Takže on vám třeba řekne něco, co vás rozhodí a podvrhne vám třeba nabídku, abyste někomu ublížili, buď ukradli něco nebo něco vyvedli, dejme tomu: „Pojď, ukradneme auto.“ Když budete mít hodně dlouhou časoprostorovou křivku a už ve všech inkarnacích zažijete, že jste něco ukradli, a pak jste za to měli céres a šli jste do arestu, nebo s vámi rodina nemluvila, nebo jste za to byli popraveni nebo jste měli useknutou ruku ve středověku; tak toho kamaráda pošlete do prdele. Ale když ne, tak napřed mu řeknete: „Ne, jdi do háje.“ A on: „Ty vole, hele, tamhle vím o jednom autě, které je odstavené tak zvláštně, to by se dalo, určitě nás nikdo neobjeví.“ A už to

začne. Už začne tahat, a on zná vaši míru, Satan je moudrý, on ovládá veškerou hmotu planety. On ví, jak na tom jste a ví, kde zrovna nejste dobrý v kolenou, takže přesně tam se zaměří... Takže vy kývnete a zase je průser. A je to zase vaše dobrá průserová situační scéna, kterou když splusujete, to znamená řeknete si: „Výborně, tak teď už jsem s tím konečně skončil.“ Jakmile budete říkat, že to zase bylo blbé, tak se to zase bude opakovat.

Takže vy se jenom rozhodněte. Bacha, až spolu nebudete, tak Satánek začne: „Ale on je hodný, já jsem se s ním tak nasmála.“ Už nebudete vnímat, že vás zlobilo, když měl takové ty vtípky. Tam je takové to pohrávání... Pozor, ten váš chlapec za to fakt nemůže. S vámi si pohrává hmotná složka, to znamená jeho Vědomí oblečené do hmotné složky. A to jeho Vědomí je i vaše, přišlo vás něco naučit.

Až budete na statku a budeme dělat prohlášení, tak zjistíte, že veškeré Vědomí planety je vaše, a tedy oblečené vaše Vědomí do těla zdánlivě druhého člověka, který vám přichází něco dělat, jste si objednala vy - a ve skutečnosti si to konáte vy sama sobě. Tohle je skutečná realita. A teprve tehdy, až zjistíte, že vše se děje tak, jak má být, nebudete bědovat a jenom se rozhodnete, pak to zmizí. Držím vám pěsti.

Ivanko, zdravíme tě až z Olomouce. Máme podobný společný problém. Když se upozadily emoce, dostavil se pocit prázdna, marnosti. Co s tím? Díky moc.

Ano, to vám ještě říká hmota těla. Nastane takový zvláštní stav. Bude vám chybět nadšení, takové ty obrovské radosti, ale zase tam budou chybět dramata. Pořád se držte toho optimismu. Bude tam klid, tělo si s vámi bude hrát, jakože: hele, nuda... Ne. Vy potřebujete vydržet. Jakmile se necháte zviklat, začnou se dít zase dramata a bude vám špatně. Schramstne si vás hmotná složka. Na stranu, na kterou vás chce mít jako hmotná složka, to znamená do zajetí. Klid a pohoda, Bůh je hladina, hmota je rozbouřené moře, to si pamatujte, ale vy se vracíte do původní hladiny, kterou jste byli. Tam vám hmota těla jenom hází vzpomínku na to, jak ta hladina byla rozbouřená. Ego je mazané, jako tady u toho případu té mladé slečny, že vám zase hází takový ten stesk po těch krásných radostech, vysokých pocitech štěstí, a to mu stačí. Nenechte se rozhodit.

Milá Ivanko, děkuji za to, že jste a že vás mohu poslouchat. Vaše přednášky ke mně přišly až letos v lednu, a díky mému muži, který mi o vás řekl. Má touha poslouchat se nedala zastavit. Mám dostatek času, přednášky poslouchám při mé tvorbě: šití oblečení na zakázku ve své dílně doma. Všechny informace, které říkáte, do sebe začaly zapadat, a já měla pocit, že je znám a jsou někde hluboko ve mně, a že spoustu souvislostí, o kterých mluvíte, jsem sama zažila.

Ano, já jsem vám vysvětlovala, že já jsem vaše Vědomí, které je už osvobozené. Kdyby totiž nebylo osvobozené, tak by hmota Iva nedovolila promluvit. Vzpomeňte si, já jsem vám vyprávěla, že jsem nesměla mluvit čtyřicet let. Ono to zase nebylo tak těžké, když mě to ta huba Ivy nedovolila. Ano, to není možné. Ale od jisté doby jsem už naopak

mohla - a říkám to svému vlastnímu Vědomí, které je ve vašich lidských tělech - a už to vnímám, že vy jste já, a vy ještě vnímáte Ivu jako oddělenost a ostatní lidská těla, ale už tenhle poznatek vám ukazuje: ano, měla jsem to v sobě.

Ano, tihle lidé jsou na mě připraveni, a ti mi potom rozumí, kdybyste nebyli, tak byste mě správně odmítli.

Také jsem dlouho neměla žádné otázky. Poslechla jsem si snad sto přednášek...

Ježíš, od ledna, jo? No to je drama...

Nešlo to zastavit. A teď mám otázku.

Jednu, jo? To je dobré...

Říkala jste, že do nás neustále od Boha – nás proudí energie. A záleží na nás, zda ji přijímáme, či ne, podle toho, jak jsou otevřené a zavřené naše buňky. V jedné knize: Sára a Šalamoun, jsem se dočetla, že tato energie se nazývá neustálý proud pohody. Zda do nás proudí, poznáváme podle našich emocí. Pokud se dobře cítíme, pozitivní emoce je naší součástí a proudí do nás; pokud máme negativní pocity, neproudí do nás. A má otázka teď: jak je to s našimi emocemi? Je důležité je pozorovat? Do jaké hloubky je máme prožívat? Nebo jde o to, všimnout si těch pozitivních, a pokud přijde negativní, tak ji do sebe nevpustit, jen si uvědomit, že začít hledat pozitivitu na tom, co se právě děje. Jak moc máme to negativní prožívat? Bohu jde o to, přes nás prožívat vše, takže potlačovat to negativní je špatné? Nebo těm pocitům je potřeba dát sílu a prožitek?

Vy tady uvádíte příklad, ale já to chvíli zastavím, protože už bychom z toho byli blbí...

Já vám tady vysvětluji vztah Božství. Tohle je ještě pohled, kdy jste roztěkaná a nevíte si rady.

Pamatujte si: jste božské Vědomí a máte tělo, které má nahrané v sobě podle vývojového stupně určitý počet inkarnací. A teď jste v nějakém tom čísle inkarnace, takže tam je určité umenšení, od narození do odložení těla, počtu negativních prožitků. Do 5D vám zůstávají pouze plusové neboli pozitivní prožitky, ty vám zůstanou, ty jsou ještě nastaveny v těle, ale negativní umírají. A dokud má člověk negativní prožitky, nejde to zastavit, to si musíte odžít. To znamená, že jestli ještě zítra máte zakřičet na souseda nebo zavrčít na manželku, tak to zkrátka musí být. A pozor, tělo je velmi mazané, protože když se vám to nebude líbit, že jste zavrčeli na manželku (to je zase od těla), tak to příště zase nedokážete nevrčít... Proto jsem vám říkala, že bude strašně fajn, když si ze všeho začnete dělat legraci. Ale hlavně optimismus, to znamená pokora přijetí, vám zastaví negace. Tady jde o to, že jsem vám přišla ukázat, že nejste hmotou, že jste božským Vědomím. A že si ale musíte počkat. Ale už budete vidět, že třeba něco nechcete udělat - a tělo to udělá. Anebo naopak, chcete to udělat - a nemůžete, abyste zažili, že skutečně nejste hmotou. A ta hmota vás ovládá do té doby, než se zastaví stav

hmoty, hmotného vědomí. Pak ve stavu pokory, to znamená v hladině kristovství, to je. Takže nejsou vaše ani negativní, ani pozitivní emoce.

Ta kniha tady, to není pravda, to je informace bílé magie. Bílí mágové třeba budou říkat: „Ty vole, do mě proudí energie...“ Pozor, ta energie, která proudí do vašeho těla, jste vy v pozici Boha, a tělo, za které se považujete, to považuje za něco cizího, a teprve tehdy, až se vy jako Bůh nalijete stoprocentně do těla, až úplně do nejjemnějších částíček, když si tam dosednete. A dosednete tehdy, kdy se zastaví negativní emoce, neboli útoky na svět. Zkuste si představit: vy se díváte na svět a něco se vám nelíbí na tom světě. Třeba na trojce se na to zlobíte, nechcete to, odmítáte to... Vy nevíte, že týráte sami sebe, tedy to, za co se považujete - to hmotné tělo týrá vás jako Vědomí celku. Vy jste totiž celý svět a tělo vám nalhává, že jste tělo tím, že má negativní emoci na to, co se odehrává... A přitom stačí přijmout to, co se děje: „Tak jo, tak se to děje. Přijímám. Je to můj osud, mám to v osudu. Ano, souhlasím.“ A začne se to umenšovat. Ale věnovat pozornost něčemu, tím posilujete věci. Pozor na to.

Mám dvě dcery, devatenáct a patnáct, a syna, devět let. Dcery byly plánované, syn už ne. Když jsem se dozvěděla, že jsem potřetí těhotná, hodně to se mnou zamávalo, jsem si i pobřečela. Nevěděla jsem, jak to zvládnou. Nicméně informace, že se to stane a otěhotním mi chodily pomocí karty, kterou jsem co tři dny vytáhla: nová láska nebo nový přírůstek do rodiny. Já stále pozorovala maminky se třemi dětmi a říkala si: „To bych nezvládla.“ Asi si mě vesmír vyzkoušel, že zvládla. Dnes jsem za to moc vděčná. Nakonec jsem vše přijala a těhotenství bylo super.

Letos jsem si na tento příběh při odblokování vzpomněla. Při testování jsem se dostala do tohoto věku třiceti pěti let. Najednou mi bylo líto, že jsem tenkrát plakala a že jsem nebyla šťastná, že čekám třetí dítě, na které jsem už nebyla připravená. A tak jsem si při odbloku odpustila. Znovu jsem to prožila v emocích, pocit lítosti - a druhý den jsem nemohla zvednout pravou ruku, najednou bolest, jakoby úpon v pravém rameni. Při jiných situacích si lítost, kterou bych často mohla mít, nepřipouštím do prožitku. Jestli mě tenkrát v těch pětatřiceti letech také něco bolelo už nevím. Problém s ramenem byla platba, neboť mě bolelo kvůli lítosti, kterou jsem prožila. Děkuji moc. Omlouvám se za tak dlouhý dotaz. S láskou Renata.

Reni, já si myslím že jste strašně urychlila poslech mých přednášek. Těch sto kusů od letošního ledna, to je tedy darda. Ale hlavně, nechodte nikam na odblokování, proboha. To je ještě úsilí vůlí člověka, kdy používáte bílou magii. Uvědomte si, že vy jste sice zahlédla prožitek tam, dneska už je to dávno, a možná už ho máte i zaplacený, to je také možná varianta. Ale znova jste litovala v té přítomnosti, že jste tenkrát litovala...

Já jsem nedávno přednášela na Morávce. A to bylo strašně zajímavé. Já jsem tam byla pozvaná úplně neuvěřitelnou událostí. Najednou mi přišel dopis, kde nějaká paní mi píše, jestli bych tam nemohla přijet. Já přece nevím, kde je Morávka, znáte mě, já a

zeměpis. Tak jsem to slíbila. Dva dny před odjezdem jsem zjistila, že to je až u Ostravy. No, ale bylo to dobré, nebyla jsem z toho vyděšená. Kdyby byla ještě moje maminka na světě, tak bych si řekla: „Panebože, to je nadlouho, teď ještě taková cesta,“ ale maminka v té době už nebyla. A ještě navíc, jela jsem tam v pondělí, v úterý jsem měla povídání a ve středu byl státní svátek, takže jsem se potom zastavila tady v Bystřici u Sylvinky, přespala jsem, a pak jsem jela domů.

Teď jsem tam přijela a zjistila jsem, že z těch sto lidí, kteří v místnosti byli, mě znali jenom čtyři. A ještě se stalo, že ráno jsem tam snídala v takové veliké místnosti a vedle mě seděl takový starý, třiadevadesátiletý pán, strašně milý a usměvavý. Byl to jogín, který tam cvičil. Tam je totiž jogínské centrum. Víte, já vidím hmotu a jinak svoje Vědomí. A on u té snídaně, ta jeho hmota, mi tam předváděla: „Představa - to je to nejvyšší, co tu existuje...“ A teď mi tak probíhalo hlavou: „Do prdele, o čem já tam budu mluvit? Jak řeknu, že představa ne, tak pán se zhroutí, to je celoživotní dílo pro něj. No, uvidím...“ Hele, já tam povídám, mluvím..., a ti lidé mi rozuměli. To bylo tak šokující pro mě v tu chvíli, vyprávěla jsem příběhy, měla jsem na to jenom dvě hodiny, to je málo, že, ale oni mi rozuměli... A v okamžiku, kdy jsem potřebovala promluvit o představách, ty že ne, tak se otočím a pán chrápal v křesle jak miminko... Tak jsem to tam prdla..., a oni tomu rozuměli, a to bylo hezké. A to jste mi právě připomněli. Tam právě byla paní, najednou mi říká: „Aha, tak když je to takhle, tak to my nemáme dělat ani konstelace, že?“ Já říkám: „Ne. Jestliže já se dneska koukám do minulosti, a tam chci něco zlikvidovat, co už dávno prošlo..., vezměte si, že teď se něco stane..., a teď se to posune za vteřinu do minulosti - a tam už na to nedosáhnete, teď se to pořád posunuje od vás dál a dál časově, jak ta časoprostorová křivka se vzdaluje..., a jestliže tam to chcete zlikvidovat, tak tady máte odpor, že jste to tam udělali.“ A ona to pochopila.

A to je to samé s tím odblokováním. Bílá magie tvrdí, že se dají čistit čakry. Nedají se čistit čakry. Čakra se vyčistí pouze platbou. Jde jedna jediná věc, a to je jenom omezeně v období 4D, že když pochopíte a učitel, který už je Božstvím (to znamená neovládá ho negativní emoce), tak může přeplatek, který jste už pochopili mezi časem bloku, kdy jste ho třeba před dvaceti lety udělali, a nynějším časem těla, kdy jste něco pochopili v míře, v jaké jste pochopili; tak se dá přeplatek jakoby nechat odtéct, aby zmizel. A zbytek si musíte doplatit. Ale ve sto procentech si to musíte zaplatit. A je to správně, vy si to zasloužíte.

Takže pokud já tam přijdu, a pak je mi tam při pohledu líto..., to už vám je ale líto tady, že jste to tam udělala..., tak jste si zapsala novou odporovou záležitost. Nemusíte pozorovat žádnou emoci, žádná není vaše. Útočící nejsou rozhodně vaše, ty plusové vám zůstanou jenom na doznění, protože najednou byste si připadali jak mrtvoly, takové to najednou nic. A pozor, tělo si s vámi bude hrát. Bude si hrát způsobem, že třeba už nebudete mít takovou tu bolest na srdeční čáře, kdy se vám dřív úplně sevřel hrudník a plakali jste - teď nemáte nic, ale tělo začne brečet, pozor, ono vás chce chytit a tehdy chce po vás odpor, takže ono vám ho samo pošle: „Nechci, abych teď brečela, a já brečím..., a to je zase vaše tělo. Ne. Klidně mu řekněte: „Jen si pobřeč, to jsi ty, to

nejsem já...“ A ono přestane. Nejste tělem vašeho jména. Vše je nahrané a musíte si počkat.

Milá Ivanko, dotazů z kategorie vztahu matka versus dcera není nikdy dost, proto přidám ještě jeden. Bude mi čtyřicet. Mám dva školou povinné syny, celkem zajímavou práci, manžela vojáka a žijeme si dobře. Vojenské manýry sice občas jsou i v naší domácnosti, ale více či méně s tím umím žít a беру to, jak to je, zvláště vůči synům. Já jsem ta, co neumí pevně nastavit hranice, což dokonale nastaví muž, doplňujeme se.

Mám ale také maminku, která má čerstvých šedesát. Nemohla se dočkat důchodu, a tak už v něm je. Když jsem byla malá, mladá, náš vztah byl fajn, byl kamarádský. Pečovala vzorně o domácnost, pekla, vařila, tahala ty těžké tašky s nákupy, otec se stavil cestou z práce na pivo a doma už byl spíše jako doplněk, než aby něco extra pomohl. Ale pro mě super, věděla jsem, co jednou nechci... Naši jsou spolu stále, čtyřicet let manželství. Ovšem za tu dobu jsem nesčetněkrát slyšela nářky své mámy, jaký má s otcem hrozný život. I její přání na mé svatbě bylo, ať se mám lépe než ona. Přitom na svatbu pomalu nechtěla jít, ale to by bylo na dlouhé povídání, musím fakt jen k věci. V jednu dobu, bylo mi asi dvacet let, přišla o práci, a tak šla dělat tam, kde jsem pracovala já. A bylo to pro mě hodně těžké. Měla jsem ji jako kouli u nohy. Dala jsem výpověď a odjela do Londýna hlídat děti. Nakonec to celé trvalo dva roky. Pozvala jsem ji tam na týden, ukázala památky. Bylo to pro ni úžasné, že se dostala do světa. Já zdokonalila jazyk, po návratu získala lepší práci. Za pár let, s tehdy ještě přítelem, koupě domu padesát kilometrů od našich v jiném okrese. Jedno dítě, druhé dítě, svatba. Život byl paráda. Jenže maminka a respekt, to spolu moc nejde dohromady, začala jsem zjišťovat. Na jednu stranu druhým vykládala, jak je na mě pyšná, ale se mnou obvykle skuhrala. Když jsem byla na mateřské, ještě to šlo, ale s příchodem opětovných pracovních povinností prostě nešlo poslouchat ji celý víkend, na který přijela, a pak fungovat v práci, škole atd. Byla jsem jak přejetá parním válcem. Doufala jsem, že příště to bude lepší. Manžel viděl, jak jsem ve stresu z jejího příjezdu k nám už pár dní předem, říkal, co pořád chystám a pečuju... Abych to zkrátila. Nedokázala jsem jí zatím v klidu nitra nic říct. Ještě to tak dokonale nedokážu. Ovšem ona začala zuřit a obviňovat mne a mého muže, jak jsme hrozní rodiče, jak za ní nejedím, dělala si nezdravý nárok na vnoučata, anebo pomlouvala mého muže, mou tchyni. Ze mě před rodinou udělala chudinku, jaký mám s ním hrozný život. Zvláště poslední dny, kdy to gradovalo, vidím, jak je to divadlo opravdu dokonalé. Dostala jsem od ní dokonce krásnou knihu k svátku, už v předstihu, jsem vášnivá čtenářka, ovšem nevím, zdali titul: Manžel do domu, hůl do ruky, bude zrovna můj šálek kávy, ale dobře mě to pobavilo. /Smích/ Jen jsem jí na to řekla, že si pořád nedá pokoj... A

včera, pár dní na to, co soptila, už telefon, že se za mnou zastaví v práci, jakoby se vůbec, ale vůbec nic nestalo. Ale ono se stalo: to, že ty její výlevy mě a mého muže zase více sblížily. Funguje to, Ivanko, dokonale. Jen bych prosila, co s tou mojí maminkou? Pomalu se chystá do domova důchodců, a je už hlavně strašně stará, jak nezapomíná zdůrazňovat, a očekává se, že jako jediná dcera se přece postarám. Mám tedy mimochodem i bratra, který zdárně žije v mamahotelu... Děkuji Ivanko. Martina.

Martino, mně je taky šedesát. To mi tak došlo první, co tam bylo... /Ivanka se zasměje/
Vaše maminka je obrovsky zablokovaná. A samozřejmě ten, kdo je sevřený, a je tam také sklon k obrovskému manipulování s druhými hmotami světa, a tomu se ještě v duchovním světě říká černá magie. Ano. Vy do ní vlastně budete vidět v tom soucitu, to znamená, že budete vědět, co tím chce říct. Ona si myslí, že to není viditelné, že ji neprohlédnete, to si vždycky to ego myslí. Vy, co jste si už prošli tou poutí, a dneska už jste jakoby „výš a dál“, tak víte, co ty třídy za vámi, jaký mají úmysl. A to je úžasnost celku, kdy když jste ucelení, tak už je vám naprosto jedno, co ta hmotička si tam zkouší, akorát jí potřebujete pomoci. Pomůžete jí tím, že vám to bude naprosto jedno, co dělá. A to je hodně těžké k tomu dojít. Ale už jsem to dneska nakousla, ona za to vlastně nemůže. Vy, jako Vědomí jejího těla, jste si naplánovala, že vás vytrénuje do stavu, kdy vám to bude skutečně naprosto jedno. A je vidět, že to nějakým způsobem, docela dobrým asi zvládáte, i když vám to ještě úplně jakoby není jedno, ale do toho stavu se potřebujete dostat. Já bych rozhodně zakročila, láska je totiž stav, kdy druhému tělu nedovolíte, aby samo sobě ubližovalo. Ona ještě neví, že ubližuje sama sobě, protože vaše Vědomí je i její Vědomí. To znamená, že jestliže má sklony manipulovat s druhou lidskou osobou, všechno jí dožene. A abyste jí teď skutečně pomohla, budete muset být tvrdší. S úsměvem bych jí řekla: „S tímhle nesouhlasím...“ nebo: „Tady se mnou nepočítej...“ Ona má pocit, vlastně neměla nikdy muže, protože jí nevyhovovalo, že ten muž se choval, jak se choval. Je zlomená, zklamaná, takže si chce k sobě přitáhnout nějaké jiné lidské tělo, aby jakoby nezůstala sama. A pamatujte si, čím vyšší bude věk té ženy, tím to bude horší. Ona neví, že tak jak se chová před tím světem, že od sebe odpuzuje i druhé lidské jedince, ať v práci nebo sousedy, když je teď v důchodu, tak asi nemá kolem sebe tolik lidí. Ale to se nedá stále poslouchat, když k vám pořád bude chodit člověk, který pořád bude na něco nadávat nebo brblat anebo někoho pomlouvat, tak za chvíli mu neotevřete, protože si řeknete, že nemáte náladu to poslouchat. Každý máme svých starostí v tom svém životě k vyřešení spoustu. To se dá poslechnout jednou, dvakrát, a pak už se vyhnu, omluvím, cokoli udělám, abych udělala kličku a zmizela. To je logické. Takže promluvit si s ní, občas i příkřeji, klidně můžete bez negativní emoce, jenom trošku: „Mami, dost! Jestli takhle budeš pokračovat... Já svého muže miluji, mám svou rodinu, ty jsi taky součástí mojí rodiny, ale pokud někdo z rodiny, ať ty nebo někdo druhý, se bude snažit tu pohodu, kterou tady máme, narušovat, tak to já poslouchat rozhodně nebudu!“ Nechte ji se urazit. Nebojte se, ona se vrátí. Stačí, když na ni budete myslet se soucitem. To Vědomí se přitáhne. To nic není. Ale musíte vydržet. Vyplatí se. Hodně síly. Vaše ego vám bude nalhávat: „Jé, co jsem jí to teď řekla?“ Musí to být. Musí, nezapomeňte.

Milá Ivanko, bydlíme s manželem už pátý rok společně s dcerou, zetěm a jejich dvěma dětmi. Můj zeť má panický strach o své děti a doslova je šikanuje, bere jim volnost, a ony mu oplácí zlobením a vztekem. Všichni zažíváme téměř denně vypjaté situace křiku a fyzických stresů. Moje čtyřletá vnučka je velmi chápavá. Pláče mi, že jí tatínek ubližuje a nemá ji rád. Co pro to mohu udělat, aby naše rodina žila v klidu a pohodě? Děkuji za odpověď.

Tak za prvé: vnučce potřebujete vysvětlit, že tatínek ji miluje, že se o ni bojí, abyste zmírňovali odpor u toho dítěte. Paralelně by bylo zapotřebí trošku pracovat s tím tatínkem. Strach je jedna z nejhorších negativních emocí, která existuje. A on doslova ochrnul. On to musel někde vidět, on za to taky nemůže. On to musel vidět někde doma. To znamená pomalu, na malých příkladech uvolňovat. Půjde to asi velmi ztuha, ale budete to muset vydržet. A pozor, žádné bědování, ani situační, nebo si to všichni odnesete, a fakt budete kulhat a mít po čase různé zdravotní problémy. Opravdu si trošku promluvit... Možná by pomohl i nějaký psycholog, jestli tedy bude zeť souhlasit.

Jak na to reaguje dcera? Dcera není tak úzkostlivá? /Ivanka se obrací do sálu na autorku otázky/ Ano. Hmm, to je běh na dlouhou trať. Ale pozor, začněte tím, že vy proti němu nemůžete mít žádný emocionální útok, on za to nemůže. Teprve tehdy, až vaše Vědomí se po nějakém čase jakoby neroztrhne, budete s ním soucítit, že to tak má, tak on bude schopen teprve vás poslouchat k tomu, abyste mu dávali rady, jak to zmírňovat. Tohle není k vyřešení.

Já jsem vám vysvětlovala kdysi dávno, jak to na vás bude Satan zkoušet. Já jsem měla dvě malé děti, byla jsem samoživitelka, starala jsem se o ně a měla jsem obrovský dluh, měla jsem leasing na přístroje. A musíte to splatit, aby vám nesebrali přístroje, abyste mohli potom pracovat dál. Občas se stávalo, to bylo v době, kdy ještě to tělo mluvilo, tak jsem si třeba sedla do auta a jak jsem se chytla volantu, tak se tak ozvalo: „Co když si zlomíš ruku? Nebudeš moct pracovat, přijdeš o peníze. Chcípnete hlady.“ Tak jenom tak koukám na ty ruce... A teď musíte umět odpovědět mistrovsky s tím, že souhlasíte. A souhlas je: „Až se to stane, tak to budu řešit.“

Pokuste se mu vysvětlit, že on se takhle může rozčilovat celý život a nic se nestane, takže celý život bude takto sužovaný. A pozor, bude hodně nemocný. Strach je na nohách. Ten člověk si jednou užije peklo. A navíc, skutečně i ty děti s ním budou mít problém, protože to je nesvoboda. A právě tady je váš úkol. Nemusí se stát, že on to pochopí, ale potřebujete, když tam jste a posloucháte, nebo i dcera poslouchá, tak věnovat pozornost těm dětem, abyste dokázali, aby ty děti ho neodsoudily. Aby věděly, že on za to nemůže, že se jenom bojí, aby mu rozuměly, tehdy se poučí a nebudou to dělat, zastaví se v rodině ten gen, který by tam protahoval tyto děje dál do dalších generací. A to už si myslím, že byste mohli: táta se bojí, tak když řekneme, že půjdeme spolu, nějakým schůdnějším krokem to udělat, a možná, že jednou dojdete k nějakému docela rozumnému kompromisu. Ale chce to čas.

Milá Ivanko, kdysi jsem byla na tvé přednášce a slyšela jsem, že duchovně vyspělí lidé nemají sny. Pracuji ve školství a mám prázdniny.

No, noc co noc se mi zdají až fantastické sny, jsem z nich úplně nadšená. Znamená to, že jsem na té nejnižší duchovní úrovni? Přeji krásné sny. Jarmila.

Ne. Víte, já jako převaděč jsem trošku jiný případ. Stav Ducha, který přijde do hmoty opakovaně do úrovně časoprostorové křivky, musí mít určité oddělení a stav nula, takže ten nějaký čas sny nemá. Ale teď čas od času, tak dvakrát do roka něco mám. Dřív jsem neměla, pět let se mi nic nezdálo. Dřív jsem měla docela barvitě sny a hezké, těšila jsem se na ně. A teď je to v rovině, tak ty dva sny za rok, ty jsou docela dobré. Ale zase když spíte bez snů, tak si obrovsky odpočínáte. To je tak hluboký spánek, nádherný. Takže, nebojte se, navíc nemáte hodnotit ani sebe, ani druhé. To nic není.

Ahoj Ivanko, jsem ze Slovenska, ale pokusím se česky. Víím, že ti to vyhovuje, češtinu také moc miluji. Mám čistě chlapeckou otázku, po které touží moje logická část. Mluvila jsi o tom již jinde, ale potřebuji to dovysvětlit. Víím, že jsi jako 3D Vědomí opustila planetu v prvním století.

Ano, já jsem opustila v prvním století 3D Vědomí do 5D Vědomí. Tam jsem už odfrčela do pětky.

A přišla jsi pro nás až teď, v roce 1959 a jako Vědomí 5D.

Ano.

Také však z přednášek vííme, že jsi byla jako zpěvačka a spisovatelka před sto padesáti lety, tedy asi ve 3D světě. Otázka: Co to bylo za Vědomí ve zpěvačce a v Božence?

Tak dobře poslouchejte. Ano, já jsem opustila Vědomí, tehdy jsem došla osvícenství po smrti Ježíše, a od té doby jsem tady nežila. Ale když se jakákoliv planeta dostává na hranici, kde přestává vládnout hmota Vědomí, a vypouští se z ní Vědomí přes planetární systém dál, a Vědomí, které není dozrálé, zůstává ve 3D okruhu a vybírá si následnou planetu za námi, tak v této době je vždycky na každé planetě tělo hmoty připravené v jedné buňce na propouštění Vědomí 5D kvůli informacím. Vědomí je vždycky jenom jedno. Vy až projdete všechny dimenze, tak budete vědět, že jste Vědomím Ducha až úplně na konci, že jste jím vždy byli. Akorát vy si to po té cestě na té planetě musíte projet, a jak se rozšiřuje ta časoprostorová křivka, je to pro vás děj o který byste přišli, a vy si ho potřebujete prožít. O ten děj po prožití už nikdy nepřijdete, ten výdobytek té zkušenosti je pořád ve vás, tím se vyvíjíte tady ve hmotě jako Duch. Tehdy, když to bylo vhodné, to znamená v roce 1959, abych dospěla, abych potom v roce 2013 už mohla veřejně mluvit, takže mě v roce 1998, třináctého prosince seshora moje vlastní Nadjá přišlo otevřít Vědomí a dovolilo mi poprvé mluvit, což trvalo asi dvanáct let v soukromí. Tím se ale připravovala a trénovala hmotná složka Ivy, aby si zvykla na tuhle obrovskou energii a samozřejmě, mohla jsem už mluvit. Ale pozor, já jsem si vlastně oblékla v roce 1959 hmotnou časoprostorovou křivku jako druhou. Rozumíte mi? Pamatujte si, Bůh nemá paměť, hmota má paměť, to už jsem vám vysvětlovala. Boha nezajímá nějaká paměť, on má v sobě jenom obsah. Ale paměť má

hmota. To znamená, že já si dneska nepamatuji, co bylo tam v té složce hmotné, kterou jsem opustila. Znáám akorát pravidla Celku, které jsem vám přišla vysvětlit, a oblékla jsem si časoprostorovou křivku hmotné složky, která tady funguje. A u téhle složky byla ta zpěvačka, a ta spisovatelka a všichni ti lidé, kteří tam byli od toho druhého století našeho dvoutisíciletí. Takže doufám, že jste to teď pochopili, tak tedy, že tělo Iva má 3D karmickou paměť.

Já to ještě dočtu:

Možná to mnoho lidí s praktickými otázkami na tebe nebude zajímat, tak to dnes vypustí. Ale možná to bude zrovna něco na odlehčení těžších životních otázek, kterých je určitě víc, pro lidi důležitějších. Děkuji, posloucháme tě s manželkou už léta, asi od roku 2013, slyšel jsem v přednášce i na facebooku odpovědi. A jsme šťastni, že těm máme v osudu, naše životy se žijí samy, aspoň jim to necháváme zkusit. Promiň mi češtinu, snad ti to ulehčila.

Ulehčila. Děkuji moc, Broňo, jsi hodný. Já doufám, že jsem to vysvětlila srozumitelně. Rozuměli jste tomu? Dobře. S tou hmotou je to někdy zapeklité, věřte mi, no, to je hrozné... /Smích/

Ivanko, prosím tě, jak se mám zbavit pálení na spáncích a v první čakře? A proč to mám? Děkuji.

Začni to přehlížet, proboha. Tělo si s vámi teď bude hrát docela často hry. Někde vás začne bolet, svědit, jakékoliv rušivé procesy se s vámi budou dít. Nesmíte vytvořit odpor. Tělo ti tam hodí takovou tu nechuť. Ne. No tak mě něco svědí, podrbu se. Zkrátka přehlížet, přehlížet, přehlížet, bude se to umenšovat. Zaměřte pozornost na něco jiného. Klidně běžte něco udělat na zahrádce, běžte si popovídat se sousedkou. To, co ego nechce, co tělo nechce, zesílí to.

Vzpomeňte si na příběh té ženy ze Studia 8, jak jí smrděl ten pán v Komerční bance v práci. A ona už za měsíc, když domlouvala svému tělu, když jí tak prsklo: „Ježíš, ten páchne...“, tak zjistila na jednom banketu, že sice smrděl, ale že už jí to tak nevadilo. A za další měsíc ho přesadili. Ano, ale to jde jenom tehdy, kdy to Vědomí už není co učit.

Ivčo, dostala jsi dort od Olinky Heimerlové. Tož ten byl. My ti ho sežrali.

Nesežrali, já ho měla taky, hi hi hi...

Tož děkujeme. Byl nejen krásný, ale i dobrý. Děkujeme. Jednota. /Smích/

Já jsem teď měla kousek a Olince děkuji. Byl nejenom krásný, ale byl i geniální, protože místo šedesátky jsem tam měla devadesátku. A na devadesát vypadám dobře, no uznejte... /Smích/

Oli, díky. To je dobře, že jste si pochutnali. Tak jo, super.

Ivanko, jak je to, prosím, s jógou v denním životě a buddhismem? Opravdu mohou tyto lidé dosáhnout osvícení v tomto jediném vtělení a již se znovu nenarodit? Děkuji, Jana.

Tak, vysvětlím. Buddhismus byl nejvyšší složkou 3D světa. Vzpomeňte si na pana doktora Tomáše, to byl taky buddhista, rozuměl i hinduismu, dokonce i překládal vědy. Ano, to byl stav, kdy jste došli meditačně. Pozor, mnozí lidé, aniž by se to kdy svět dozvěděl, skutečně došli i normálním žitím obyčejného života. Jenomže na planetě se zvedala míra černé a bílé magie, to reprezentovaly ty dvě světové války. A vezměte si, černá magie obrovsky kvetla za druhé světové války. A pak ještě i za Stalina, to byly ty samé praktiky. Tady u nás v padesátých letech to bylo to samé. Likvidace druhých lidských těl, ovlivňování, manipulace, strach... To je všechno magie.

Dneska už té černé magii trošičku odfukuje, protože bílí mágové se samozřejmě taky posunují a zjišťují, když už jim to nevádí, přestávají si dělat ochrany, že ti druzí už na ně nemohou. Ano, to je stav pochopení. K tomu musíte dojít všichni.

Jenže ve 3D se věřilo, ta hmota došla do úrovně maximální víry, že tedy oni už nemusí žít. Teď si to ale zkuste logicky, úplně obyčejným lidským mozkiem promítnout. Jestliže já budu sedět a meditovat hodiny, dny, měsíce, roky, abych zastavil myšlenky a nemusel se už narodit, no to je odpor jak prase a egoismus. Já tu vlastně nechci být. Jenže hmota vás propustí jenom tehdy, když prokážete, že tu běháte s optimismem. A tohle tedy rozhodně optimismus není.

Šlo to u velice málo jedinců. A ne všichni, kteří se prezentovali jako osvícení, byli osvícení. To si pamatujte.

Já jsem nedávno zažila krásný příběh. Přišel ke mně nečekaně. Setkala jsem se s jednou ženou. My jsme zůstaly spolu čtyři dny úplně samy, pracovaly jsme spolu. Bylo to moc hezké, ona nevěděla, že tam budu. Já tam byla, takže ona mi pomáhala. A tak jsme si vyprávěly a povídaly jsme si... Ona dřív šla cestou buddhismu a meditací a různých kurzů. Bylo to moc hezké, říkala, že to byla její cesta, než začala poslouchat mě.

A já jsem jí vyprávěla příběh o jednom muži. On byl podobný jako pan doktor Tomáš, dělal také meditační techniky. Já záměrně neřeknu jeho jméno. Byl to starý pán už v té době, a najednou mi volá jeden známý z Teplic, Jiřík Vondrák - hele, nechceš jít do tělocvičny, bude tam tenhle pán, bude se cvičit jóga... Já říkám: „A kolik to stojí?“ A on mi říká: „Asi dvě stovky.“ Říkám: „No, tak ty ještě mám,“ ale víc už jsem neměla. A také jsem nevěděla, jestli dokončím práci do tří hodin do odpoledne, protože ono to bylo až v Trnovanech u nás v Teplicích. Nakonec jsem práci dala vařit, poprosila jsem maminku, aby mi to vytáhla z hrnce. Přijedu tam pět minut před začátkem. A teď jsem byla zděšená, protože já jsem nikdy předtím takhle jógu necvičila, a ani jsem tohle nezažila, a tak jsem chtěla být někde v koutku. Znáte to, chcete se upozadit. Ta tělocvična byla naprosto k prasknutí plná, a jediné místo bylo před tím svatým mužem. Já tam asi ještě dvě minuty kličkovala, jestli někde nějaké místo neobjevím. A najednou ten Jirka Vondrák, který byl vedle toho místa, udělal takhle direktivně rukou: sem..., jako abych nerušila. Tak jsem tedy zpocená si tam rozbalila podložku a v tu ránu jak jsem si sedla, tak jsem zaměřila pozornost na toho svatého muže. Svatý muž byl velmi

nevrlý, že je tam průvan... To už mi řeklo, že není svatý, že - to je logické. A opravdu byl protivný. Za každou třetí větou, kterou řekl, dával najevo, že mu je zima na nohy, nebo na uši, nebo na ramena... Já jsem si říkala: „Hele, budu mírná, odcvičím si to, ty dvě hodiny, zůstanu tady, udělám Jirkovi radost.“ A protože jsem neměla peníze, tak jsem zůstala o přestávce sedět na té své podložce. A ten pán před koncem té první půlky přednášky řekl: „Kdo budete chtít, v aule mám nahrávky, cédéčka a knihy.“ No, ale já neměla peníze, takže jsem zůstala sedět na té podložce s tím, že tedy počkám, až se zase všichni vrátí a budeme cvičit dál. A najednou ten svatý muž se zvedl a sedl si vedle mě na tu podložku. Já jsem ani nedýchala. A teď mu říkám: „Chcete se něco zeptat?“ /Smích/ A on mi říká: „Ty nemáš zájem o ty knihy?“ A já říkám: „Já bych i zájem měla (pozor, já jsem takové knížky nikdy nečetla), ale já nemám peníze.“ A on vstal a přinesl mi knížku o bhaktismu, protože on mi ještě říkal: „Ty jsi bhakta, vid’?“ Ano, on viděl, měl vidění, že miluji, že mi září srdce, takže on mi přinesl tu knížku.

A my jsme se dostaly tady s tou ženou, co mi pomáhala, na tohle vyprávění. A představte si, ona na mě začala třestit oči a říká mi: „Tak to jsi ty... Totiž kolují fámy, že nikdy nikomu nic nedal /smích/, jenom jednou nějaké ženské knížku.“ Tak to byla Adamcová. /Smích/

Já se vrátím k tomu osvícenství. 3D svět je svět hmoty, tam vládne hmota. Tam ten člověk volá k Bohu - a on neví, že on Bohem je. Ale tohle už vám řekl přece Ježíš. To znamená, že tito lidé věřili, že už se nikdy nenarodí, že už budou jenom Vědomím. Dneska už víte skutečnou realitu, takže dneska je vám to k smíchu, protože víte, že tím Vědomím jste vždycky, i když jste nalití do svého těla a jména, ale hlavně, pozor, je to veliký omyl pro ty lidi ve 3D. Ti, co jsou osvícení se jenom nenarodí ve 3D, ale narodí se už v 5D.

Já vím, že vám, kteří neposloucháte často, nebo jste neslyšeli všechno, tam chybí ta čtyřka. Sudé dimenze jsou velmi krátké časové úseky mezi lichými dimenzemi, které jsou naopak dlouhé, a které mají veliký podstatný úkol. Třetí dimenze má úkol zlikvidovat ego, neboli ukřížovat hmotné vědomí, které nad vámi vládne, aby už jste se konečně narodili jako svobodné božské Vědomí. Pětka bude mít zase jiný úkol. Tam budete zjišťovat, když vás ta hmota planety propustí, když přelezete to třetí oko, zjistíte, že jste vším. To znamená, budete člověkem, který nikdy nebude útočit negativními emocemi na žádný druhý objekt, protože ví, že jste to vy.

Jenže vývoj pokračuje dál. Takže vidíte, že to je sice pravda pro 3D, ona to byla částečná pravda. Oni už se nenarodí, ale nenarodí se jenom ve 3D, což už nevěděli. Ale pravda vyšší je, že se narodíte v páté dimenzi a pokračujete ve hmotné složce, ale jako svobodné Vědomí.

Pak se budete učit objevovat svá Vědomí na druhých planetách. Vezměte si, kdybych já nebyla Vědomí 5D, tak tady budu nešťastná mezi vámi. Ale já jsem nebyla nešťastná ve 3D světě, ani nejsem, protože já jsem se svým Duchem celým, já jsem s vámi.

Doufám, že jste tomu porozuměla, Jano.

Milá Ivanko, viděla jsem záznam ze křtu knihy: Motýlích křídel prach od Marcely Vaňkové. Ty jsi byla tou kmotrou. Nemohu tu knížku sehnat v prodejnách knih. Nevíš, kde je k máni? Děkuji za vše. Jitka.

Aha, to bylo v tom Šumperku, že? Je tady někdo ze Šumperka a může dát kontakt na Marcelku? /Ivanka se obrací do sálu, kde se kontakt přihlásil/ Dobře. Pak se domluvíte. To je jednoduché, co? To je super, z toho mám radost.

Ivanko, prosím, proč je tady více žen než mužů? /Smích/

Dámy, zeptejte se svých mužů, proč nepřišli...

Ne ne ne. Já jsem to už vysvětlovala mnohokrát. Muž má ve svém naturelu logiku, víc než u ženy. Ženy mají silnější emocionální složku. A samozřejmě, vy to moc dobře víte, že i muž i žena mají v sobě ženu i muže, otce i matku. A i druhé pohlaví ho má, takže tam se mohou být výkyvy - a vy to, co doháníte, to je strašně zvláštní, a proto se vám odehrávají dramatické osudy; vy máte mít základnu matka - otec jako rovinu, jako rovnostranný trojúhelník. A ta rovina, ta báze musí být rovná. Pokud v tom, co si naberete a v minulosti nejste srovnání s druhým pohlavím, anebo třeba se svým pohlavím; třeba jste žena, ale máte víc mužské energie, než byste měli mít, a méně ženské; tak ten trojúhelník není rovnostranný, ale je takový šišatý, takový je nakloněný. A právě proto, že máte něčeho víc, tak k vám se budou hrnout přesně partneři, kteří zase mají obráceně méně věcí, které mají mít. A tam si pak hraje ty hry, abyste si doladili v tom ději to všechno, co se máte k narovnání dozvědět. Takže to vás pak samozřejmě ovlivňuje.

A teď ještě k té otázce. Bůh se nedá pochopit lidskou logikou. A to jsem říkala loni v Brně, to byla docela dost podstatná odpověď, ale myslím si, že si jí moc lidí nevšimlo. Boha nemůžete pochopit logikou člověka. Takové ty otázky: „Co mi to má říct?“ - no, to je úplně k hovnu, na to zapomeňte. Stačí jednoduchá věc: „Dobře, stalo se to, tak se to stalo. Nemůžu to vygumovat, zahodit. Já to přijmu, že se to tak stalo.“ Třeba: rozvádí se mi dítě. Co s tím uděláte? Nic. Nebo: onemocněl dědeček. Jediné, co můžu udělat, postarat se o něj - odvézt ho na vyšetření, uklidňovat ho, uvařit mu, udělat mu čaj, ostříhat ho, ostříhat mu nehty na nohou. Zkrátka starostlivost o člověka. Ale tu situaci když nechci, když to prožiji, ta mě dožene někde v budoucnosti a budu pokračovat. Takže, prosím vás, tohle je jasné.

Jedinou metodou, kterou vy se dostanete k Bohu je přijetí. A když přijmete hodně věcí ve svém osudu, tak se vám najednou ten obraz, který je nesložitelý, nemá logiku (když se díváte do světa, ono to nemá logiku, a vy pořád tu logiku hledáte), tak on se vám najednou přeskupí do logiky Boha. Najednou všemu rozumíte. Já jsem vlastně pro vás takový předskokan, abych vás jenom upozornila na to, že to jde. Proboha, že to jde. Ale už se vám mnohým začínají dít věci, tak je vidět, že už to začínáte také vnímat. A to je dobře.

Milá Ivanko, ráda bych znala váš názor. Můj starší syn trpí odmala na zarůstání nehtů na palcích u nohou. Nyní mu je sedmnáct, stav se nelepší.

Na chirurgii obvykle končíme dvakrát do roka. Střídají se nohy i strany palců. Už měl i provedenou plastiku z důvodu toho, že má vrozené zakulacené nehtové lůžko. Nepomohlo nic. Situace se stále opakuje, i když dbáme na řádné stríhání nehtů. Nyní mu lékař doporučil rovnátka na nehty. Myslíte, že si to vzal z minulého života? Nebo tu je něco, co musí pochopit a odmítá to přijmout? Dá se s tím něco dělat? Předem děkuji za odpověď. Silvie.

Silvi, já bych musela na něj sahat, jaké má zápisy. Ale vzhledem k tomu, že je to na nohách a skutečně si nesete nějaké věci sebou, kdybyste si nesli třeba obrovský zápis pesimismu, což je na nohách, že něco je špatně, i situace, tak se to bude pořád odehrávat. Já vím, že to je dramatické, asi to zřejmě i bolí, dělejte zuby nehty všechno pro to, ale on nesmí odmítat tuhle věc. Zkrátka to se mi děje, tak holt jednou za čas tam půjdu. Když tohle dokáže, bude se to umírňovat, protože ta čakra se začne otevírat. On i jenom tím, že odmítá situaci nebo děj na svých nohách, tak to přizívuje.

Já jsem nedávno četla na facebooku příběh, který je tedy o mně, ale byl podaný tak zvláštně, že to vypadalo, že jsem léčitelka. Ale ta paní ho vyprávěla nádherně. Ona byla u nás na statku na pobytu s endometriozou. A teď tam padaly ty příběhy těch lidí a bylo to krásné. Já jsem jí říkala: „A ty už, prosím tě, nedělej žádné vztahovky. Nesmí ti vadit kdokoliv z partnerů, nesmí ti vadit, že třeba ještě nemáš děti. Žiješ. No tak bůž, nebudeš mít třeba děti, když ten doktor to říká, ale můžeš mít šťastný život bez dětí, to také jde. Koneckonců, těch dětí tady kolem nás běhá tolik, že si taky nějaké můžeš pohladit anebo si s ním pohrát.“ Odjela... A představte si, ona ještě před tím, než k nám přijela, tak se pohádala v ordinaci s doktorem a řekla mu: „Už k vám nejdu.“ Nic jí nepomáhalo, ani žádné hormony, ani léky, ani zákroky. A tak řekla, že už tam nejde. Pak byla u nás na statku, říkala jsem jí: „Když tě to břicho bude bolet, když ti to bude vadit, tak tě bude bolet pořád. Ty tam zkrátka nepustíš to přijetí.“ Všechny ty věci jí došly. Odjela domů. Začala cvičit jógu, přestala mít vztahovku, že nemůže mít děti, že jí něco bolí. A pak po několika měsících zjistila, že jí opravdu nic nebolí. No, a samozřejmě nešla k tomu doktorovi. A najednou jí od toho doktora přišla esemeska: Dostavte se, už jste tady dlouho nebyla... Tak tam přijde, byla tam i jiná sestřička, přijde k panu doktorovi, on ji vyšetřil a řekl jí, že je zdravá. A teď byl v šoku, protože on jí předtím tvrdil, že toho se nikdy nezbaví. A ona tam říkala: „No, víte pane doktore, já jsem byla u takové jedné léčitelky na statku, a ta mi vysvětlila, že mám čakry, a že nemám dělat vztahovky. Tak je nedělám. No, a vyléčila jsem se.“ A pan doktor prý kýval a kýval..., kýval ještě když odcházela.

Ano, kdo je z vás lékař, tak víte, jak je to teď těžké v téhle době být lékařem. Přijde člověk, který nemá vůbec žádné příznaky něčeho - a je na smrt nemocný, a zjistíte to teprve u nějakých odběrů, a podle těch údajů nemá vůbec žít. To už mi říkalo x lidí. Anebo naopak, přijde někdo, kdo má příšerné problémy a bolesti - a doktor na něm nezjistí vůbec nic. Takže chudáci doktoři, soucítíme. Nelitujeme, ale soucítíme. Užijte si to. /Smích/

Příští rok se má nejvíce přiblížit planeta Nibiru. Bude mít zesílený vliv na naši Zemi? Děkuji. Jana.

Janičko, tyhle věci já úplně házím za hlavu. Je mi to naprosto jedno.

Samozřejmě všechny objekty ve vesmíru, a pozor, i ty, které jsou jakoby vzdálené, na nás působí. Tak jako vy, každé jednotlivé lidské tělo, působíte na druhé, to si ani vůbec neuvědomujete jak. Tak i na tomhle je založená astrologie, a je na tom založená hezky. Kdybyste si dneska chtěli udělat nějaký astrologický výklad, ano, klidně. Nepátrejte co, kdy, kde, jak - to ne, ale v čem máte třeba ještě rezervu. A oni vám tam ukáží i období, kdy to budete lépe zvládat. A kdy je to třeba horší, protože zrovna, dejme tomu, tady bude někde blízko planeta, která by zrovna vám nedělala dobře.

Takže ano, bude mít nějaký vliv, ale jaký, to nevím. A je mi to jedno. Ale věřte mi, že i tohle je nastavené. Teď je velmi obtížná doba, takže i to, že ona se blíží, může být jedním z dobrých jakoby okamžiků, které nás mají prozkoušet. A věřte mi, že vy byste se nic nenaučili, kdybyste nezažívali dramatičtější chvíle. To si, doufám, už uvědomujete.

Milá Ivanko, více než deset let mám svědivý ekzém v pravém uchu. Odolává všem způsobům léčby, které jsem dosud vyzkoušela. Nedaří se mi vypořádat, proč někdy zeslábne, až ustane, a zase se vrátí. Děkuji za radu. Jitka.

Jituško, nedávejte tomu pozornost. Já jsem asi před půl rokem byla u mé ayurvédské masérky. Ona mě poslouchá léta, jsme kamarádky, chodíme spolu občas i cvičit jógu. Vyprávěla mi příběh, že k ní přišla kamarádka a říká jí: „Hele, já se už dva roky nemůžu zbavit ekzému na prostředníčku. Už jsem vyzkoušela tolik mastí, chodím na kožní, alergie a nic...“ A ta Jana, jak masírovala, tak jí řekla: „Moc tomu dáváš pozornost.“ Ano. Jste zaměřeni a nechcete to tam. Slyšíte to? Nechci to tam. A i když se na to snažíte nemyslet, když budete ve společnosti, tu ruku budete schovávat, pořád na to myslíte, stále si to tam to ego přitahuje... Ano, takže to tam zůstane.

Pokud je to na uchu, je to samozřejmě v komunikační oblasti. Pokud je to levé ucho, znázorňuje to, že nechceš slyšet někoho. Pokud to bude pravé ucho, tak nechceš slyšet situační věci, odmítáš nějaké situace. Tam může být kritika, cokoliv... Ale hlavně, když zlikviduješ to původní, přestaneš se zaměřovat, že to tam je, tak to zmizí. Ta žena přišla za týden a ekzém tam neměla. Může to být velice rychlé.

Doporučila bych třeba i protiplísňové přípravky, udělat si nějakou kúru, třeba Candiol na měsíc, trošku upravit stravu, méně mouky, ale hlavně tomu nedávat pozornost.

Milá Ivanko, poslouchám tvoje přednášky teprve rok. Byla bych vděčná, kdyby mi bylo dáno nahlédnout na svůj problém v intimním životě a pochopit, co způsobilo, že jsem si postupně ve svém manželství přestala užívat dotyků, intimity a sexu. Radovat se z toho teď. V padesáti ho nepotřebuji, nechybí mi, protože nic necítím, moje tělo nereaguje a je jak zamknuté. Partner se ptá, a já neumím odpovědět na jeho otázky. Nerozumím si. Teď jsem našla odvahu zeptat se tebe. Děkuji. Jitka.

Jituško, tam může být mnoho věcí. Je pravda, že i když to tam necítíš, měla bys aspoň myslet na svého partnera. Tam, kde končí tvoje tělo, nepřestáváš být ty... Já vím, že je to někdy pro vás náročné, většinou lásku považujete za zamilování, takový ten stav euforie, ale ono to pomine. Skutečná láska není tenhle stav. Láska je, že rozumím tomu druhému tělu. I když bych to zrovna neudělala, tak pro něj já to udělám. Nemusí to být vždycky, ale rozhodně mu tu šanci dám. Může být rozervaný, a pozor, může se i stát, že on si pak najde nějakou náhradu, a možná pak tě to probere a bude to dramatické. Já bych to řešila aspoň tímto způsobem. Nebo si o tom popovídejte, ale jestliže on o to stojí a má tě rád, tak aspoň jemu bych to dopřála, protože on je i ty. A možná potom se ti to navrátí.

Pak tam může být i to, že třeba fakt to tělo stárne. Možná si to uvědomuješ. Když z toho nemáš radost, tak se tam neprojeví hormony a nevytváříš hormony, které by tam měly být. Už víte, že vaše tělo má brány, to jsou čakry. A ty čakry pracují na mechanice ve spolupráci se žlázami s vnitřní sekrecí. A jestliže ty nemáš radost ze sexu, chybí ti endorfin. Nedávno jsem odpovídala někomu na otázku, a je to pravda, oni to zjistili i vědci, že hlava je spojená s prdelí, s tím spodkem. Nedávno mi někdo říkal: „Jak to, že s hypofýzou je jednička, když ta je tak daleko.“ To je jediná vzdálená čakra. Ano, protože je to skutečně tak, a je to znát i na reakcích. Jestli jste si všimli, teď byla krásná publikace v rozboru střevní flóry. Ten, kdo je optimista, což je tady nastavitelné, tak vytváří hypofýza endorfiny, a už se vám líp běhá a máte jinou chemii těla.

A jestliže se z toho neradujete, zatěžuje to potom i druhou čakru, protože to, co není vyřešené na jedničce, vzlíná do dvojky. A většinou jsou tam stejné časové zápisy, když saháme do aurického těla, jako na jedničce. Takže pokuste si to trochu oživit. Zkuste to. Udělejte radost aspoň tomu druhému, a třeba se nastartuje ten pocit. Nemusí to být záležitost blokace, může to být skutečně jenom tím, že neprožíváte radost z těchto věcí. Doporučuji vyzkoušet skoro úplně všechno. Třeba i hry, taky dobré.

Milá Ivanko, než jsem tě poznala, tak celý můj život od dětství bylo jedno velké PROČ: za co, proč právě já, ne, tak to nechci, nepřijetí... Po tvých přednáškách to konečně utichlo a začala jsem s vděkem říkat: „Ano, já to přijímám, zasloužím si, děkuji.“ Mnohému jsi mě naučila a vím, že mám být šťastná a spokojená. To stačí, že?

Můžeš, prosím, pohovořit o samotě? Jsem sama osm let. Přijala jsem to, netoužím po partnerovi ani ho neočekávám, respektuji to. Jen má to hlubší význam ve smyslu učení? Děkuji. Martina.

Marti, může to mít, jestli to máš v osudu takhle naplánované. Ano, může. Já vám vysvětlím stav samoty a ne-samoty. Víte, vy musíte prožít a přijmout oba stavy. Proto se vyskytuje u mnohých v osudu takzvaná Kristova poušť. I ten Kristus vám to tam nastavil, že odešel do té pouště na nějaký čas. Já třeba jsem to měla v laborce dvacet sedm let, taky dobré. Buďte ráda, že máte jenom osm. Takže každý to máte jinak, u někoho to mohou být dva roky, u někoho pět měsíců, je to různé, ale je to nutné.

Stav, kdy se rozpouští negativní emoce a stáváte se celým Vědomím, je stav, kdy v pohledu na samotu či ne-samotu přijímáte naprosto všechno. Vy jste totiž jediným Vědomím všech lidí, to znamená, že i když budu na samotě, neuvidím měsíce, roky nikoho - nebudu nikdy sama, protože neútočím proti ději, jsem se všemi. To je stav 5D člověka. Takový člověk bude rád sám, třeba strašně dlouho, léta, nebude mu to vadit. Ale bude si užívat, i když bude ve velikém společenství lidí. A teď si prohlídněte, jestli obě dvě věci zvládnete. Protože on i v tom velikém společenství lidí bude tím stejným počtem Vědomí. Rozumíte mi? Vždycky je sám se sebou, ať je to v hmotné složce s jedinou buňkou, anebo s obrovským množstvím buněk. Takže mně nevadí být dlouho sama, a nevadí mi být dlouho mezi obrovským množstvím lidí. Jestliže vám ještě překáží, že jste sama a chcete někoho, anebo opak, když vás ruší obrovské množství lidí, nechcete tam být a chcete být sama, tak je to ještě prokazování vůle člověka.

Jestli to je skutečně pravda, a už to přijímáte, že jste sama, a jste spokojená, může ještě nějaký čas trvat, že tu samotu ještě budete prožívat, když to bude nutné. A je to nastavené. Ale pokud jste splnila obě dvě podmínky, že vám nevadí ani tahle varianta, ani ta druhá varianta, pak už to záleží jenom na tom, jestli tam někoho máte. Může se stát, že se k vám někdo zrovna takzvaně rozvazuje, někdo může ukončovat někde nějaký vztah, nebo se něco může odehrávat dramatického a čeká se na přijetí. Ten první dopis to krásně ukazoval, jak ta žena si počkala. A nakonec přišel muž, a dokonce štíhlý, teď ještě musí shodit ona...

Milá Ivanko, poslední dva roky se mi dělají ječná zrna na horních a spodních očních víčkách. K tomu se přidala i alergie, při které se mi rozmlží vidění. Léčím obojí homeopatiky, ale zatím s nepatrným zlepšením. Prosím za každou nápovědu, co se za tím skrývá, a co v životě nevidím. Děkuji. Helena.

Helenko, tam je odmítání. Pokud je to na očích, něco nechceš vidět. Ale to musíš vědět ty.

Můj tatínek než zemřel, tak já si pamatuji, on také ten poslední rok měl neustále ječné zrno v levém oku. Víte, ten příběh, jak on měl problém přijmout paní v práci, nechtěl zkrátka tu Jarušku vidět a nechtěl vidět děje, které její tělo vytvářelo. A pak je to nekonečný proces.

A pozor, Satan je mazaný. Když nebudete chtít vidět svůj obraz oka s ječným zrnem, to je to samé jako když mu dáváte tu pozornost na tom prstu. To je naprosto to samé. Když to přijmete absolutně, pak vás napadne, jak to řešit. Nechat si udělat třeba bakteriální rozbor, protože to je záležitost takových malých breberek, které nejsou moc příjemné. Třeba tam můžete mít něco, co vám to způsobuje a navrací se to. A pak vám to samozřejmě dojde. Nechat to také pořádně ošetřit, ono nechat to jenom prasknout..., tam někde to ložisko může být ještě znečištěné. To chce jít na oční a nechat si to rozříznout a vyčistit. To není příjemné, no, a to musíte vydržet, je to platba za to, že jste nechtěli někoho vidět. Hele, znáte mě, co byste ode mě ještě očekávali...

Dobrý den, Ivanko, prosím tě, bolí mě pořád celé tělo od vlasů na hlavě až po nehty na noze. Čím to může být? Děkuji. Lenka.

Víte, platby jsou různorodé a jsou velice náročné. A pokud z toho budete nešťastní, nebudete zaměřovat pozornost na děj, já doporučuji práci. To zní blbě, co? Věřte mi, i Iva bývá unavená, i Iva má spoustu věcí, ale zkrátka vím, že mám nějaké povinnosti, které musím splnit, i k lidem, které mám ráda, tak jdu a udělám je. Zabijete tím čas, je to super. V tomhle jsem měla tu nejlepší učitelku na světě, a to byla moje maminka.

A vidíte, já jsem vám chtěla něco vyprávět o mé mamince, protože jsem to nevyprávěla a vy jste neslyšeli od Šumperka a od Litoměřic nic. Já jsem v tom Šumperku vyprávěla o stavu šestinedělí, pamatujete si to? To znamená, že když se odděluje hmota od hmoty, tak vždycky je stav šestinedělí. To znamená, že když čekáte miminko, porodíte ho, tak se ty dvě hmoty oddělí od sebe, a to miminko se zabydluje ve své hmotě jako Duch šest týdnů, a maminka se stabilizuje po šesti týdnech s tím miminkem. Při odchodu člověka z vašeho života: maminky, tatínka, jakýchkoliv příbuzných, kteří jsou velmi blízko ve vztahu rodiče-děti, tak nastává podobný jev, zvlášť když jste nikdy ty rodiče neopustili. Já jsem v Šumperku byla osmnáctého května, maminka zemřela desátého dubna - a svoje šestinedělí měla ve středu dvacátého druhého května. Celý ten měsíc jsem cítila, jak moje tělo má na sobě tíhu, pořád mi připomínalo, že ta maminka tam chybí v tom domě... Já jsem v tom domě naprosto sama. Když vám někdo zemře z rodiny a vy tam ještě máte nějaké druhé lidi, tak s nimi můžete mluvit, ale když tam nikdo není, tak to vnímáte velmi intenzivně. Ale už jsem cítila, jak pomalu se stabilizuje v tom svém prostředí, a že už je jí líp a líp, a už si zvyká.

Nicméně já jsem pak měla odlétat za týden, v sobotu, do Londýna. A já mám úžasnou sousedku. Ona ta Miluška je se mnou nějakým zvláštním způsobem spojená. Ona mě neposlouchá, ona neví, co já dělám. Ona si myslí, že máme nějaký penzion, jenom jako hotýlek, v Českém středohoří. Zнала celý život maminku, protože ona se narodila v den, kdy moji rodiče měli zasnuby. A uprostřed zasnub, které byly v tom našem domě kdysi před šedesáti sedmi lety, to bylo v roce 1952, třetího března, přišel a zazvonil její tatínek, namazaný jako triko, že se mu narodila dcera Miluška. A od té doby ta Miluška tam žije, nikdy se neodstěhovala, a jsme jako rodina. Ale ona mě nezná tak jako vy..., máme se rády, ona měla ráda mou maminku. A tu neděli, když já jsem se vrátila z Litoměřic, tak jsem večer šla vynést košík do popelnice. Vylezu ven, sypu košík..., a v tu samou chvíli ta Miluška naproti otevřela dveře (ona je přesně proti nám) a také vysypávala ten svůj kbelík s odpadky. A najednou přeběhla tu silnici, nechala tam ten kbelík, a tak jako plačtivě mi říká: „Ty tu furt nejsi, furt jsi někde pryč, a my si s Pepou děláme starosti, co s tebou je a jak ti je...“ Já tak na ni koukám a říkám: „Tak víš co, Miluško? Já teď v sobotu odjízdim, ve čtvrtek ještě mám takový bylinkový kurz na statku, tak já přijdu ve středu.“ A to byla ta středa, co moje maminka měla to šestinedělí. Já říkám: „Mám tam ještě z mých šedesátin jednu flašku šampaňského a jahody. Nic nepřipravuj, s Pepou a s tebou to vypijeme.“ „Tak jo.“

Ve středu v půl šesté jsem zazvonila u nich s flaškou, s jahodami. Kecáme, a pozor, my si povídáme o té ulici a o lidech a o známých, a ona vzpomíná na maminku, já také..., tak jako běžný normální hovor. A najednou já říkám: „Hele, už je půl desáté, už je na

čase, abych šla spát, abych vás tady neobtěžovala. Nebojte se, já zase v sobotu odjíždím. Přijedu až v úterý, tak se nebojte, nic se mi nestalo.“ A ona si najednou zase sedla a říká: „Ta tvoje maminka mně strašně chybí. Já ji pořád vidím v té zahrádce, jak tam sedí na židličce a něco okopává.“ Já říkám: „Miluško, mně také. Ale už je to lepší, teď už je to lepší. Vždyť už to také bude šest týdnů. Vlastně už to dneska je.“ A najednou ona zvedla hlavu, teď jsem viděla jako když si něco vybaví, a říká mi: „Jé, mně se to úplně vykouřilo. Mně se dneska o tvé mamince zdálo.“ Já říkám: „To mě zajímá.“ Víte proč? Protože moje maminka se ke mně nedostane. Můj tatínek, když zemřel před dvaceti sedmi lety, tak ještě jsem nebyla uzavřenou bytostí, a ta hmota ještě něco samozřejmě prožívala, to bylo dáno vývojem, to je strašně dlouho zpátky, takže tatínek, když zemřel, tak ten se přišel se mnou rozloučit, a pak ještě za sedm let přišel, různé měl varianty. Ale maminka se ke mně nedostane, protože hmota už mě (promiňte mi to slovo, ale já vám to potřebuji takhle říct) neotravuje předtvarý - moje maminka je ve mně, je tam stále. Všechno jsem s každým člověkem na této planetě uzavřela, a hlavně také s mou maminkou, takže všechno je uzavřené, takže já ji vnímám, ale vnímám jejího Ducha, nevnímám složku hmoty, která vlastně už není. Přestože je sranda, že ona se ke mně fakt vrátí. Představte si, že dvacátého devátého dubna v osm hodin večer mi volali z pohřební služby, že si mám vyzvednout maminku v urně, a já měla druhý den šedesátiny, takže ona se mnou na ty šedesátiny byla. Já jsem cítila, že to chce, to bylo jasné jak facka. Já jsem jí to splnila a šla jsem si pro ni.

A teď si představte, že ta Miluška mi říká: „Mně se o tvé mamince zdálo. To ti byl divný sen...“ Pozor, ona neví o těchto věcech, to je člověk, který neprožívá takové věci. Říká: „To byl zvláštní sen, takový jsem ještě nikdy neměla. Já jsem tady něco vařila v kuchyni (oni žijí v prvním poschodí), a najednou zvonek, tak seběhnu dolů, myslela jsem, že Pepa si zapomněl klíče. Otevřu a tam stála tvoje maminka a vypadala úžasně. A říká mi: ‚Miluško, prosím tě, můžu tě o něco poprosit? Víš, já bych potřebovala, abys Ivance vyřídila, že už jsem se vrátila domů.‘“

Já jsem tak jako roztála a říkám: „Děkuji, Miluško.“ A ona říká: „Proč nešla domů?“ Říkám: „To neřeš.“ Já jsem ten den spala jako miminko. To bylo tak krásné...

Ano, máte je v sobě, vaše pozůstalé, ale pozor, jenom tehdy, když to tělo neprožívá odpor k tomu, že odešli. Oni nikdy nebyli hmotnou složkou. Z vás nikdo není hmotnou složkou. Jste společenstvím Ducha.

Milá Ivanko, prosím, pokud tě něco napadne k nenadálé zdravotní události manžela: v noci ve dvacet tři čtyřicet náhlá silná bolest v krku, veliký otok uvnitř i zvenku. Tvorba slin, vyplivoval je, dušení, vypadalo to jako při měření tlaku, jako když ho nafukuješ tlakoměrem, zdálo se, že to nepřestane, dokud se neudusí. Poslední jídlo měl ve čtrnáct třicet. Potravinová alergie byla vyloučena od lékaře. Moc děkuji. Libuška.

Pozor, to mohla být nějaká rychlá platba. Existují takové platby, kdy najednou obrovsky zkolabujete nebo máte pocit, že máte infarkt. Přijede pro vás sanitka, po té cestě se to uklidní, vy už se třeba i smíříte s tím, že zemřete...

To mám jednu buněčku z Bratislavy, která měla tenhle zážitek, kdy si říkala: „Tak už končím, tak jo.“ A když vylezla ze sanitky, tak bafla kabelku a šla domů..., /smích/ takže se jenom svezla sanitkou. On jí potom ten lékař tam zadržel a řekl, že ne, že to by si zaplatila, tak se šla nechat změřit a bylo to dobré - tak teprve potom odešla.

Ano, existují takové platby, je to rychlé. Vzpomeňte si, v roce 2013 v Brně byl obrovský zážitek, možná, že jste tam někdo byl, protože tam nějaká žena v sále něco pochopila a začala strašně naříkat, rozvázala se jí na srdci lítost a dělala: „Hééé, hééé, hééé...“ To bylo jak ten farář ze Slunce, seno a jahody, ale ten to měl jinde... /Smích/ No, to pak s tělem zamává obrovsky.

Nebo se vám bude, třeba, uvolňovat na krku blok, a najednou zjistíte, že nemůžete polknout. I kdybyste něco chtěli polknout, nespolknete to, jakoby přestanete mít polykací reflex. Jsou zvláštní věci... Ale ono je dobré to zahlídnout.

Vzpomeňte si, jak jsem já tenkrát na Chamblardu spolkla to maso. To byl program! Já byla strašně hladová, protože jsem celý den říkala: „Dodělám to, dodělám to...“ Teď čas běžel, a pořád jsem to ještě neměla dodělané. Pak jsem si řekla: „Teď se ale musím napít.“ Jak jsem přišla dolů a vidím tam pečené maso v pekáči, tak těma špinavýma rukama si kousek odloupnu. To bylo pečené maso a mělo dlouhé vlákno, tak jsem si takovou dlouhou nudli hodila do huby, jak jsem měla hlad, koušu... A teď jsem zahlédla ten drtivý, zkostnatělý program těla: já jsem věděla, že to teď spolknou, ale že když to spolknou, tak se udusím..., a teď jsem to nechtěla přestat kousat. A co si myslíte, že udělalo tělo? Spolklo to. A teď jsem měla v krku knedlík, a nešlo to ani tam ani ven... A ještě jsem to mohla jakoby vykašlat nebo něco udělat: ne, to tělo polklo podruhé. A teď jsem dělala: „Ééé, ééé...“ A viděla jsem dveřmi skrz okno, jak ti mí dva vnuci si tam kopou s mičudou, říkám si – pohodička. Slyšela jsem Lucku, jak nahoře bouchá kladivem a Aurelien brousil stěny na Chamblardu v kuchyni. Já jsem si říkala - to je super, to už mám za pár. Mě tady najdou jako velikonoční husu, udušenou. A bylo mi to úplně jedno. To byl zvláštní stav, takové skoro jako - hurá, už mi to tady končí, už to nemusím dodělat... A ono nic. Najednou se stalo něco úplně šíleného. To vůbec nevím, co to bylo, jako když vám neviditelná pěst dá do břicha - a to maso udělalo „šup“ a spadlo až do druhé místnosti přes práh. Tak jsem vzala maso, hodila jsem to do odpadků a šla jsem nahoru, a řekla jsem to Luce až druhý den. A ona tak na mě třestila oči a říká: „Ty by sis tam klidně umřela?“ Ta reakce, jak je krásná. Říkám: „Klidně.“ /Smích/ „No mami, my bychom tě tam našli!“ „No našli, to víš, že byste mě našli...“ /Smích/

Za prvé: jak se zbavit strachů: strach o děti, strach z nedostatku financí, nedostatek, strach ze smrti blízkých... Jak žít s manipulativním partnerem? Děkuji. Jana.

Tedy, vy tam toho máte. Strach. Uvědomujete si, co to je strach? Strach není do minulosti, ten není v minulosti. To znamená, že je to pocit odmítání, který se týká budoucnosti, co bude. Ale pozor, vy už přece víte, že ve svém těle máte nahaný celý svůj osud. To znamená, že tam je něco, co sice nevíte, že bude, ale má to tak být. A ještě víte něco - víte, že to je pro vás to nejlepší, co jste si kdy mohli vybrat.

Víte, každá část Boha se navrácí ke svému prapůvodnímu stavu, k Jednotě, to znamená, že se pospojuje. Takže to, co nedáváte v odporu - to, co odmítáte, se musí neustále opakovat. Takže vidíte, že když se něčeho budete bát, tak se to pořád bude opakovat a dít - a vy to tím tvoříte. No, do prdele, líp už bych vám to říct nemohla. To znamená, že když přijde ten strach (může přijít, to tělo hodí najednou takovou vlnu), tak řeknete, a vy na to máte právo, vy totiž nejste ten strach: „Já si počkám.“ Teď jsme vlastně mluvili o tom, jak ten váš zeť jakoby vytváří tyhle hladiny. Ano, to by vlastně měla být odpověď i pro něj. Já jsem ji tam sice uvedla, ale tohle je konkrétnější. Když přijde jakýkoli strach, ať je to o nedostatek... No, tak až peníze nebudou, tak to je blbý řešit teprve potom. Ale vám tam hází třeba - co když přijdu o práci? Jestliže budete nejistí, budete nervozní, ve strachu, že přijdete o práci, tak si pište, že o ni přijdete.

Já vám budu vyprávět, co se mi odehrálo kdysi v minulosti, a zase to dopadlo dobře - a od té doby to bylo v klidu, abyste viděli, že cokoli budete odmítat, budete tím muset projít - a v osudu to skutečně máte zapsané. Já jsem dřív, jako holka, v sobě měla (a to jsem zahlídla u rodičů) takový nepříjemný pocit, když se šlo na úřady. Znáte to, hlavně finančák, to je úřad! Takže takový strach mají běžně lidi, když přijde kontrola z finančáku. Proč bych měla mít strach, když mám účetnictví v pořádku, ale člověku to tak nahlodává tu mysl. A já jsem ještě když jsem měla laborku, tak samozřejmě občas vás to napadne, protože taky máte kolegyně, které mají soukromé laboratoře, občas to tam zaznělo, takže bylo logické - a já to věděla, že ta kontrola přijde... Přišla strašně fajn paní, hezky jsme si pokecaly a dala mně pokutu za to, že mám hodně nízké ceny... Ano, protože stát chce, abyste vydělávali hodně peněz a nechce, abyste měli ty ceny nízké, ale já zase jsem neměla pronájem, takže ten důvod jsem k tomu také měla, a tohle bylo před patnácti lety. A ona viděla, že jsem v tom tak jako nevinně..., ale nic jsem si z toho nedělala a zrovna jsem ty peníze měla, to bylo dobré. Ale slíbila mně, že dostanu malou pokutu, asi dva tisíce. Což pro mě bylo taky hodně, ale v rámci těch možností, těch pokut, to bylo to nejmenší. Načež jsme se domluvily, že jí ještě budu volat, aby mně vysvětlila, jak se správně vypočítá ta cena výrobku v laboratoři.

Ona odešla, a za týden přišlo vyrozumění od komise, že mi nedali dva tisíce, ale pět tisíc. Takže já jsem je tedy měla, zaplatila jsem je, a už jsem neměla nic, ale já byla zase šťastná, znáte mě. Já byla šťastná, že to mám z krku, že to mám zaplacené. A teď si představte, že jsem volala té paní na ten finanční úřad, protože jsem chtěla, aby mně vysvětlila ten postup, a ona mi nezvedla nikdy ten telefon, když viděla, že jí volám, protože ona si myslela, že já jí vynadám za těch pět tisíc. Tak už se nikdy neozvala. Ale to jenom tehdy, když to berete jako plusové.

Ano, jsou podmínky, které Duch vnímá, a to je Celek. Jestliže souhlasíte, nebojíte se, nikdy to k vám nedorazí, není koho vyučovat. Tohle si pamatujte. Týká se to veškerých pohledů ve strachu. Potom tady ještě máte strach ze smrti blízkých. Zajímavé je, že píšete ze smrti blízkých a ne svojí, to už je dobré. Ale vezměte si, že ono je to to samé. A dneska jsem už o tom mluvila kvůli mé mamince. Za prvé jsou generace, které jsou starší, a které přirozeně odcházejí dřív než vy. A pamatujte si, každý se k tomu dožije, dožijete se i své vlastní smrti. A také jsou v rodinách samozřejmě příběhy, kdy vy jste kdysi dávno odmítli smrt mladších lidí, takže se vám to opakuje. Ale je to záležitostí

skutečně jenom vyučování, a má to své podmínky, má to svou logiku Boha. To, co jste kdy odmítali, musíte prožít. A pokaždé, když to prožijete po další a po další, je to menší a menší a menší..., vy si jakoby zvykáte. Ta hmota se musí protrénovat k tomu odevzdání, aby došla do stavu pokory. Zkuste si vzpomenout, třeba jste dřív bouřili, když proti vám šel člověk a měl jít na druhé straně na chodníku. Takové to: „Neuhnu, ty vole, já neuhnu, teď ti ukážu!“ Někdo neuhne. Pak těsně předtím uhnete, pak si to buď vyčítáte..., jaké dialogy to ego s vámi vede..., s vámi jako s Vědomím. Co se odehrává v lidech jenom u obyčejných věcí...

Já si pamatuji, moje maminka v sobě měla obrovský řád a pravidla, která byla naučená z toho vnějšího lidského světa, protože ona byla fakt dáma. A vezměte si, jaká tady byla pravidla slušného chování. To bylo v určité době, to byl řád, a muselo to tak být. Takoví ti ušlechtilí gentlemani za první republiky: líbání rukou, takové ty dýchánky..., to byla doba, která to ohromně jakoby nadhodnotila. A moje maminka, protože já jsem to na ní viděla, ona milovala takový starý pokroucený nábytek jako na zámku..., takže ona to v sobě měla. To mi nic neříká. Já mám ráda rovné plochy, bez žádných sošek, kde se rozeběhnu, otřu to prachovkou, zamávám z okna, a je to hotové. Ale ty serepetičky, pořád to nadzvedávat, práší se na to..., to mi nic neříká. A ta moje maminka toho měla, ale já jsem to milovala, když jsem to na ní viděla, ona to potom musela uklízet - tak si člověk sám na sebe nabere, ale hlavně měla v sobě tyhle pravidla. Třeba jsme šly po ulici, a najednou já viděla kamaráda z dětství, spolužáka. Tak mu říkám: „Čau Pepo.“ A maminka: „Co to mělo znamenat?“ Teď já nevěděla co, říkám: „Mami, co jsem udělala?“ „Jak to, že ty zdravíš jako první?“ Říkám: „Mami, to byl spolužák.“ „No ale byl to muž, ten má zdravit první.“ „Mami, já přece nebudu pět minut na něj zírat, jestli se na mě podívá, jestli mě uvidí nebo ne, to budu mít takové komplikace v sobě,“ ale ti lidé to nevnímají, oni radši mají komplikace, aby dodrželi pravidla slušného chování. Život je pro mnoho lidí obrovsky složitý, obrovsky neprůhledný, plný zákazů, příkazů. Věřte mi, můžete žít naprosto svobodně a krásně. A slušně, i když budete sprošťák.

Jak žít s manipulativním partnerem. Už jsme o tom dneska také mluvili. Vy poznáte, že ten druhý vás manipuluje. Může manipulovat s vaší psychikou. A může manipulovat i s vaším tělem. Ale vy si to nesmíte nechat líbit, už z lásky k tomu člověku. A jestliže to zjistíte, i když to může být i skryté, ale dá se to samozřejmě zjistit, tak mu to zkrátka zatrhnete. A to pro vás musí být jenom otázka rozhodnutí, ničeho jiného.

Ivanko drahá, co říkáš na Human papillomavirus? Z toho abnormální buňky na krčku dělohy a kuří oka na nohou, nedá se toho zbavit, kolem patnácti let. Děkuji. Zuzana.

Tady byla také otázka i okolo očkování. Víte, ono je to hrozně náročné. Já jsem vám vysvětlila, jak funguje tělo. Jestliže ve druhé čakře, to znamená na pohlavní úrovni budete mít odpory, vztahovky, anebo si je nesete i z minulosti, to je také možné, jestli jste neuměli odpouštět a vadily vám děje do hmoty anebo do situací, tak dneska budete v téhle úrovni slabší, protože čakra a její příslušná žláza s vnitřní sekrecí nebude tak silná ve vytváření chemie, tak budete tak slabí, že ten virus tam zkrátka bude žít. Pokud budete dětem předvádět stav, jak nemusíte mít vztahovku, že si hned věci vyřídíte,

vyřešíte, rozklíčujete, anebo aby vaše děti, i když prožíváte třeba náročné partnerství, neměly vztahovku, nebude se jim opakovat věc do jejich života.

Příklad: bude partnerská dvojice, bude mít mezi sebou problém. Dítě - dcera to uvidí. Pokud bude mít problém s otcem, že on to dělá, bude jí to vadit, dostane podobného partnera. Ale už je tam velký předpoklad, že i po té vztahovce k otci jako k mužské variantě, bude mít slabou chemii na druhé čakře. Takže ta dívka, budoucí žena, bude mít problém s tím virem, tělo se neubrání. Takže vidíte, že to je záležitost vždycky už připravená. A následný děj je vlastně jenom platbou.

Teď se zjistilo, že to procento, které se tím očkováním zachrání, je absolutně minimální, když by ten člověk měl něco později mít. Ale to už je záležitost vašeho osudu. Nebát se toho. Nemějte odpory, nemějte vztahovky, nebuďte pesimisté. Přijímejte skutečně v osudu ten děj, který tam je a jenom konejte.

To samé je na třetí čakře. Třetí čakra, která je docela důležitá, tam jste buď slabí, nebo naopak arogantní a tlačíte. Obojí je vaše mínus. Zlatý střed je: nenutím druhé lidi, netlačím je ani psychicky ani fyzicky, ale sám se umím postavit druhému člověku, který by se mnou chtěl manipulovat. To je zdravá trojka. Ale proto vy ty osudy takové máte, když se budete bát se ozvat, bude to druhé ego sílit, bude narůstat. Tam uvidíte, že jednoho dne vás to stejně donutí k akci, kterou jste odkládali třeba celá léta.

Milá Ivanko, v souvislosti s tím, že dvakrát nevstoupíš do stejné řeky, bych se rád zeptal na názor, jestli je možné být šťastný s partnerkou, se kterou už jsem si odžil vztah a teď nás osud opět dal dohromady. Děkuji.

Ano, proč by ne. To neznamena, že dvakrát vstoupíš do stejné řeky jako do stejného partnerství. Naopak. To potvrzuje i ta řeka, protože i ty i ona jste se mezitím změnili. A také jste se asi poučili. Takže tam vlastně nevstupujete do stejné řeky, protože tam přišli dva jedinci, kteří už zase pochopili něco jiného. Takže ano, jde to. Pokud jste se k sobě vrátili a máte se pořád rádi a chcete spolu být, tak máte další šanci. Já znám partnerskou dvojici, to je neuvěřitelný příběh. Ona - příšerný vztah, rozvod - odešla, on také. A setkali se a byl to jejich další vztah. A pozor, ona si ho začala obrovsky přivlastňovat, žárlila jak Othello. On nemohl ani na pivo, ani nikam, a teď ho to štvalo. On byl takový nadaný umělec, tvořil. Takže nakonec se opravdu dramaticky rozešli, ale pořád tak na sebe pomýšleli. A ona v té zášti, a v tom, že on nechodil domů, protože ona tam dělala žárlivé scény, že on si dával do nosu, takže ona ho odsoudila za alkoholismus, nebyl tam, ale odsoudila ho, a on ji za hysterickou ženskou. No, a přišli k nim druzí partneři - ona měla alkoholika a on měl hysterku. A teď to pokračovalo. Uplynuly asi tři roky a oni dva se sešli a už byli unavení z těch svých partnerů. A teď šli vedle po ulici, ale on to ještě nebyl čas, aby to pochopili, ještě nebyl čas, ale už vedle sebe mohli být. Ona pak říkala: „Já jsem zjistila, co já jsem vlastně dělala tomu mému muži.“ Protože ten alkoholik byl ještě žárlivec. A žena toho partnera zase chlastala. Takže ti druzí jim to vrátili, ale ještě to nemělo být, jen se setkali, ale už se mohli obejmout, zachechtali se, co bylo v minulosti, a rozešli se. Oba dva se rozešli a přišlo další partnerské kolo, kde znova ona měla žárlivce a on měl alkoholičku. A až za další rok a půl teprve to odpadlo. A teď jsou už několik let spolu jako vzorná partnerská

dvojice. Ona nežárlí, on nechlastá, jsou úžasní, opravdu. A fakt žijí v jednom moravském městě. Jsou super. Jde to, všechno jde, když se chce.

Přijedeš i k nám, aby začalo pršet i u nás? /Smích, potlesk/

Pozn.: V den přednášky v Bystřici pršelo, narážka na dlouhodobé sucho.

Já nevím kam...

Milá Ivanko, od dětství vidím shluk barevných teček. Víte, co znamenají? Máte to také? Díky. Veronika.

Ne, ale jeden čas jsem měla taková zlatá točivá světýlka. Bylo to velice často, hlavně v noci, kdy už jsem byla unavená z práce. Ale já jsem tomu nedávala žádnou váhu, a také to tedy zmizelo. Nebo se mi začala vytvářet taková hranice u jednoho oka, pořád se zvětšovala, a za tou hranicí byla jiná barva. Třeba jako když tam dáte barevné sklíčko, měla jsem to takové lahově zelené, a bylo to dlouho, ale oko bylo zdravé. Zkuste si zajít na oční, ale tam vám asi neřeknou nic, to oko bude zdravé, to bude jenom záležitost vývoje oka. Já už jsem se tady dneska o tom zmínila, že každý vidí jinak, ale v tom spektru jinak. A i slyšíte jinak. Proto je možné, že někteří lidé vidí víc než druzí v tom smyslu, že to oko je schopno vidět něco jiného. A to může být tahle záležitost, kdy se upravuje. Teď jsem to tedy už léta neměla.

Milá Ivanko, mám dotaz. Je dobré používat reiki nebo nějaké přístroje nebo pyramidální energii z pyramidy na zahradě? Děkuji.

Víte, já jsem to kdysi vysvětlovala a vyprávěla jsem také o té pyramidě, to byl takový příběh. Pamatujte si, vy sami se musíte stát pyramidou. Vy se jí stáváte teprve tehdy, až když se vám otevře třetí oko, do té doby vypadáte jako obrácená pyramida. Základnu máte směrem dolů, to je zátěž té hmoty. Jakmile se oko otevře, tak se otočíte směrem nahoru a vládnete hmotě. Až budete ve vyšších civilizačních stavech, až někde ve vyšších fázích časoprostorové křivky, tak budete vidět nižší bytosti v takovýchto tvarech. To je právě to vidění těma jinýma očima. Ale k tomu máte ještě hodně dalekou cestu. Teď to vidět nemusíte, není to zapotřebí.

Reiki samozřejmě ne, je to léčení, i když mnozí reikaři tvrdí, že tak to není. Pamatujte si, tam se napojujete. To, co je napojování, je bílá magie. A pokud božskou energii posíláte na nějaké lidské tělo v této době, musí to tělo být připravené.

Teď jsme tady četli ten dotaz paní, která si pouštěla do těla energii ze sedmé čakry a spojovala s první pod nohy - a dneska je celá rozložená. Dneska už to nepracuje tímto způsobem. Ti, co to používají, za nějaký čas budou mít veliké problémy. Protože jednak léčitel odmítá stav nemoci druhého člověka a nedovoluje mu zaplatit jeho dluh, takže ho vlastně poškozují, a neví to. A ten, kdo tam přichází, aby se zbavil nemoci, tak ten si urychluje ukončení platby, takže to je taky odpor, takže se za tuhle akci zase bude platit někde v budoucnosti. Je to běh donekonečna.

To samé máte s pyramidální energií, protože je to umělá věc, která do vás leze, a nemusíte být na ni připraveni.

Já jsem kdysi vyprávěla (tuším v Bratislavě) příběh mé starší dcery, která musela s námi tenkrát jet a lehla si do té pyramidy. A ona pak nemohla vůbec spát, pak brečela jak malá holka Aurelienovi do telefonu, že neví, co s ní je. To bylo tím. Tam si to měla jenom vyzkoušet. Ano, pak z vás cáká energie na všechny strany, ale to tělo to neuneso. Vy zkrátka na to musíte být připraveni, ono by vás to zdemolovalo. Napřed se potřebujete zbavit odporů, to znamená nechat umřít odpory těla svého jména, a to musí každý sám za sebe, a teprve potom jste Bohové, pak se může tvořit. A to se pak teprve dozvíte.

Ivanko, zdravím. V rychlosti: jsme v ženské řadě bez mužů. Mámě zemřel otec, když byla malinká. Její mámu položila matka na práh a vzdala se jí. Já muže vždy ztratím a nemám. Moje dcera nemá přítele a můj bývalý manžel ji nechtěl. Vše jsem odpustila a dcera se ve třiceti letech s tátou stýká. Otázka: co se v našem rodě děje? Jsme hodně v mužské silné energii?

Ano, je to možné. Já jsem teď řešila s jednou šikovnou ženou, že to tam mají taky. Tam jsou taky samé ženské, jenom jeden kluk, brácha tady té slečny, a ony všechny ty ženské jsou strašně silné a deptají toho kluka. Všechny ženské jsou bez chlapa. Jasně. Ony si potřebují tu energii zženštit. Žádný chlap nevydrží, dámy, když na něj budete střílet dělostřelecké náboje, to tedy ne. A to byste ani nechtěly vy, že. Žena má být ženou. A muž má být mužem. A dokud se tohle nedoladí, tak tam skutečně nic nebude. Pokud dojde ke smíření a k vyrovnání... Mužství, to je i princip. Podívejte se, kolik žen tady je otráveno z toho, jak ti chlapi jsou hajzlové. A ti muži také: jaké ty ženské jsou potvory. Jestliže tam tohle v tom rodě je, každá generace opakuje podobný příběh, ale v jiné, maličko odlišné variantě. Ale jestliže začnete pracovat na tom, že to tak není, nebudete poslouchat ty hlasy babiček, prababiček, matek a začnete si všímat, že existují i jedinci, kteří takoví nejsou, pak musíte prokázat taky v tom životě a v tom osudu, že spoustu věcí taky dáte, tak pak se to začne skutečně měnit. Ano, máte hodně silnou energii, takže vy si pak ty muže hrajete samy, a vlastně oni k vám nemohou přijít. Vy si pak vystačíte.

Ahoj Ivanko, v prosinci 2018 jsem zakopla na schodech, abych zabránila pádu. Udělala jsem dva obrovské kroky přes tři schody, ucítla jsem obrovskou bolest v obou hýžd'ových svalech. Nevím, zda jsem si natáhla nebo natrhla nějaký úpon, ale bolest to byla neskutečná. Nemohla jsem ani sedět, ani chodit. Nohy jsem pouze posunovala při chůzi po zemi a čekala, že se vše časem vyřeší a vrátí do stavu bez bolesti. Do dnešního dne stále bolest cítím, již menší, ale limitující. Děkuji. Renata.

Ráda se hýbu, sportuji, a tak mám nyní v tomto omezení.

Já jsem sama zažila věc. A to vám musím vyprávět. Možná, že vám to docvakne. A může to tak být. Ale doporučovala bych potom určitý druh masáže, která to dokáže. Já sama jsem v roce, kdy jsme kolaudovali (bylo to devátého prosince 2016) a začínali jsme otevírat centrum devátého února 2017, já se vždycky z každé práce raduji, to znamená

stav blaženosti, když to dodělám, ale ten konec prosince já jsem ještě dělala v laborce a po práci jsem jezdila na statek, kde každý den byla nějaká jiná firma a znáte to: vy uklidíte, přijdete druhý den a je tam strašně všude prachu, špíny a zase dokolečka..., a já jsem se tam fakt už neradovala, já byla tak unavená, že jsem skoro tam na těch čtyřech usnula. Fakt to bylo příšerné, jak jsem byla unavená. My jsme zkolaudovali devátého, a za dva dny jsem si šla lehnout do postele spát, nic mi nebylo. Když jsem se ráno vzbudila, nemohla jsem hnout ramenem. Na levém rameni, do hmoty, takové to: ‚Já to musím udělat.‘ To už není radost. Už jsem vám to dneska opakovala, tak mám trošku přimhouřené oko nad sebou, tak mi tam ukázal běh hmoty, že to bude trvat deset měsíců. Říkám: „Tě prdel, tohle deset měsíců... No, dám to, nic jiného mi nezbude.“ Fakt to trvalo deset měsíců.

Když jste přetaženi, a tohle se týká, to je také platba, tak se potřebuje zkratovat hmotná složka. Já tomu říkám zkratování. Ten sval se tak natáhne a přetáhne se, že on se pak v té křeči smrští, vytvoří tam takové kuličky, kdo masírujete, tak budete vědět. A když pak přijdete k tomu masérovi, tak on zatlačí tu kuličku, to se můžete posrat bolestí. A teď on drží, drží, drží - a ta bolest kupodivu ubývá. Jak se zatlačuje ta kulička, to je ta křeč, tam ty fascie a ty šlachy, které jsou mezi, tam mají stav té křeče. A pozor, to trvá strašně dlouho. Takže vy si zajděte na masáž - teď nechci říct prdele, řekneme to jinak: hýždí, když to bude někdo šikovný.

Já znám ayurvédskou masáž, ta je úžasná, protože ona vlastně i otevírá kanály a odlepuje slepené fascie, protože někdy je to záležitostí slepených fascií. A tenkrát mi doktor, kterého znám, jenom jsem se ho orientačně ptala, říkal: „Toho už se do smrti nezbavíš.“ Říkám: „No to je dobré...“ A hele, je to pryč, ruku dám kamkoliv, kdekoliv. Fakt to bylo náročné, těch deset měsíců, a já fakt nebrblala. Já jsem totiž ani nespala, protože když v noci usnete, lehnete si na rameno, které vás nebolí, tak to tělo se v noci otočí, aby vás desetkrát za noc vzbudilo bolestí, a pak si to člověk užívá, a nesmíte frfňat. No tak jo, tak jsem se otočila na druhou stranu, a jde se dál.

Ano, odžít si to, ale dá se toho zbavit. Tam bude skutečně něco v nepořádku a šikovný a dobrý masér vás toho bude umět zbavit. Děkovat, děkovat, děkovat.

Milá Ivanko, je rozdíl v síle platby v závislosti od časové délky odporu nebo je to jedno? S láskou Mária.

Teď vám odpovím jakoby rozporuplně, ale musím. Je to nastavené, jak to nebudete dávat, čím si budete pomáhat a umenšovat - tohle už je nastavené, ale od toho se odvíjí délka té platby. To znamená, že vy tam máte sto procent platby, a když v osudu máte, že si budete brát nějaké zmenšovací, utišující věci, tak abyste si to odžili, tak je nastaveno, že tu délku si protáhnete. Ale to je pro vás iluzí. To už je připravené, každé vaše rozhodnutí pro to či to, je. Takže vidíte, že jakoby si odporuji, ale není to tak. Je to zdánlivé, ale je to tam.

Dobrý večer, Ivanka. Počuli ste dnes našu prezidentku? Povedala vetu uvedenú v prvej vete mojej správy: „Ja som ty a ty si ja.“ Vy sa poznáte? Teším sa z našej prezidentky.

A keď už píšem, zaujímal by ma názor na darcovstvo krvi ako také a jeho oceňovanie plaketami a následne finančnými príspevkami od zamestnávateľa darcov. Možno ste sa už o darcovstve krvi zmieňovali. V tomto prípade prosím o ospravedlnenie. Ďakujem za vaše prednášky. Som zvedavá, kedy zvládnem prax.

S prezidentkou se neznám, ale nevím, jestli mě zná. To je první odpověď. To je krátké, že?

Jednou jsem seděla u Gabriely Filippi a ona už začala být nervozní. Já nevěděla proč. A ono to bylo proto, že to mělo za hodinu končit a my už jsme mluvily asi dvě a půl hodiny, protože vždy když padla otázka, tak já jsem mluvila a mluvila... Ona na to chudinka nebyla připravená. A pak mi řekla: „Jde odpovědět ano nebo ne?“ Tak pak jsem řekla: „Ano.“ Teď mi to připomnělo.

A teď to dárcovství krve. Ve 3D světě ještě jde hodně o peníze, to víte. To ego něco chce, a jestli ten člověk ty peníze nemá a má možnost něco prodat, tak to zkrátka prodá. A to zdravotnictví ty krevní plazmy a krevní konzervy potřebovalo samozřejmě mít a platilo, takže se nedivte. Jsou lidé, kteří půjdou rádi dát krev zadarmo. A jsou jiní, kteří nedají ani zadarmo, ani za peníze. Jsou tu různé varianty. I tohle je připravené, protože ta směs různých povah je tady zkrátka připravená k tomu konání. Samozřejmě tam jde i o to odměňovat nějakou tou plaketou, nějakým darem někoho, kdo je takto oceněný. Později zjistíte, ve vyšších fázích vývoje, že žádné zásluhy nikdo na ničem nemá. To ještě nějaký čas bude trvat. Nic si nepřivlastňovat. Ano, jsme Celek, který skutečně pracuje jako celek a musí se tak chovat. My jsme společenství Ducha.

Milá Ivanko, prosím o radu. Můj osmnáctiletý syn má nejspíš psychické problémy, které začaly už na základní škole. Je to nevolnost, zvracení...

Ano, tam něco odmítá na trojce. Když jsou tyhle věci, tak se třeba bojí jít do školy ten človíček, že třeba dostane špatnou známku. To může být třeba jenom matematika nebo nějaký předmět, který nedává.

V té době k nám do rodiny přišly děti mojí dcery, která je alkoholička. Vše se točilo hlavně kolem této situace. Syn to špatně nesl.

Ano, i tohle je odmítání, to může být i z toho.

Dokonce si sám způsobil vážné zranění, kdy praštil do zdi místo toho, aby praštil dceru, která na ně vzala hůl. Děly se tam opravdu hrozné věci. Syn se postupně uzavíral ve svém pokoji a upnul se k počítači. Nedodělal ani střední školu. Práci nehledá a když už někde byl, všude mu bylo špatně. Pořád není doma a není schopen jít ani na úřad práce, prostě nikam. Nevím si rady. Návštěvy u psychologů neměly žádný úspěch. Děkuji za každou radu.

Ano, tam je na trojce obrovské odmítání. Tam je už i dokonce platba, tam je zvracení, ale pokud ten člověk to opakuje a neustále se vrací do stejných vod, tak se to nikdy nezastaví. Vy nabereíte změnu jenom optimismem, ničím jiným.

Zdravím, Ivanko. Čím jsou způsobeny úporné bradavice na nohách u dětí?

Pamatujte si, u malých dětí to může souviset i s rodiči. Je tam stav pesimismu. Všechno, co jsou nohy, je pesimismus. Když budete mít zdravou čakru a budete v optimismu běhat po zemi, tak i když se setkáte s nějakým virem, který působí bradavice (existuje tzv. Matka, a ta pak ještě rozsévá, je to virového původu), tak vaše tělo se ubrání. Jinak se neubrání, jinak jste otevření, jste slabí, takže v té úrovni to je, takže i u malých dětí to bude.

Někde na facebooku jsem četla, že Ivanka říkala, že když se budeme hodně snažit a makat na sobě (tvrzení bílých mágů?), že ten svůj osud můžeme změnit alespoň trochu. Ale přijde mi, že je to v rozporu s vaším základním učením. Vše je dané, můžu se stavět na hlavu, jak chci. Jak to tedy je?

Nemůžete změnit osud, to už je nastavené, to je právě to. Je nastavené, že teď to nedáte a mít bradavice budete. Anebo je nastavené, že to dáte a mít je nebudete. Ano, bílí mágové, tam jim nalhává hmotná složka, že ještě to pořád mohou mít ve své moci. A je to pak u vás obrovská úleva, slyšet, že to tak není. A ten, kdo cítí úlevu, je v dobré úrovni. Strašně se mu uleví: „Ty vole, já nemusím... Co jsem se namakal a ono to pořád nemělo výsledky...“ Ano, tak to je. Proto také, když vstupujete do bílé magie napřed vám všechno funguje, aby vás nalákal pán hmoty. Bílým mágům to bude naprosto všechno klapat. Ti si budou přát tohle - ono se jim to splní, a budou si přát tamto - splní se jim to. Jenže postupem času začnou, a toho si nevšimnou ze začátku, o ty věci, které vyzískali, přicházet. A to je pak v tom vývoji nastavené. Ano, má se žít dlouho v černé magii, má se žít hodně životů v bílé magii, a pak teprve přichází pokora. Ale těsně předtím, než jdete do pokory, vy si v jednom životě, maximálně ve dvou, krátce prožijete všechny varianty, abyste si to oživil. Je to jako když máte opáčko před maturitní zkouškou, tak se učíte v bílém týdnu všechno najednou za celé ty čtyři roky, abyste si to zkrátka projeli.

Říkáte, že s leností nic nejde, což je taky logické. A já si říkám, že jsem tak líná, nebo za to mohou moje dlouholeté deprese. Moje domácnost je pro mě noční můra. Mám dvě děti, jedno těžce nemocné (nádorové onemocnění), druhé s ADHD, manžel má roztroušenou sklerozu...

Tě prdel, to je tedy nálož.

Nevím, co dřív a přesto spoustu času promarním, a pak si to vyčítám.

Pozor, vás v tom udržují ty výčitky. Vy máte hrozně moc práce. Jsou tam děti, které potřebují obrovskou péči, a manžel také. A to už je výdej energie. Ale když si to budu

vyčítat, tak se vlastně zablokuje moje tělo, a já to skutečně znova neuklidím, a zase dokola si to budu vyčítat. Ale pozor, pak nebudete mít sílu už ani na ty osoby, které se tam kolem vás pohybují. Tohle potřebujete pochopit, že to zkrátka dělat nemáte. Máte pracovat, a ráda máte pracovat.

Milá Ivanko, měla jsem jít na operaci štítné žlázy, odmítla jsem. Přišla se mnou starší paní a řekla mi, že si jen má duše na něco vzpomněla, ale doktor, že nemám vyhráno, že přijdu časem.

To je takové zvláštní, tento dotaz, dobře, je to tak zkráceně řečené. Takže, jestliže mám jít na operaci štítné žlázy a doporučí mi to lékař, a vím, že jsem předtím zkoušela spoustu věcí, které nešly, ale hlavně je to platba, tak asi na tu operaci půjdu. Pokud nechci, mám se možná ještě nějaký čas trápit, než mi to dojde. Víte, ona i operace je platbou - a dá se žít potom krásně dál, že. Tamhle se směje jedna dušička po operaci štítné žlázy a samozřejmě, je jí dobře. Zním hodně takových lidí, co odmítali. Odmítali jste v hladině bílé magie, protože jste si mysleli, že to dokážete zvládnout sami. Spousta bílých mágů umřelo na rakovinu, odmítali se léčit, mysleli si, že to dokáží sami. Trápili svou rodinu, protože ti všichni, kteří je milovali, se s tím nechtěli smířit. Dneska za to mají své platby, kdy nemohou chodit. A přišli přesně o ty rodinné příslušníky. Zákrok v těle je jako když vám v baráku něco popraská, spadne, tak zavoláte zedníka a on vám to opraví. Do té doby jste zkoušeli různé varianty, jak to udělat jinak, takže toto je poslední varianta. Pak zjistíte, že to proběhlo úplně perfektně, a že jste dneska v pohodě. Život vám dodá veškeré řešení v pravý čas. Tak se tomu životu, prosím vás, nebraňte.

Dobrý den, Ivanko. Od pádu na bruslích mám obrovskou bolest rukou. Prošla jsem různá vyšetření, nic mi nezjistili. Čím by to mohlo být?

Tam je nějaká platba na čtvrté čakře. Čtvrtá čakra jsou vždycky ruce, tam se něco doladuje, to musí zkrátka odeznít. Pokud není nic zlomeno nebo není něco nataženo, poroucháno, zase, zkuste masáže, ale přijde čas, kdy to skutečně přestane. Každá bolest jednou přestane, tím si skutečně buďte jisti. Pokud by vám to bylo líto, budete přidávat odpory a nezastaví se to. Je to tak.

Říkala jsi, že naše stravování se bude měnit. Sleduji, že rapidně přibývá různých alergií na různé látky, lepek atd. Někdo má alergie na více zmíněných složek, nemůže nic. Je to ale drahé. Některé výrobky jsou nahrazované sójou, na kterou jsou také alergie, nebo kukuřičnými výrobky.

Já vám potřebuji něco vysvětlit. Už jsem o tom mluvila nedávno někde, ale také se všechno nenahrává. Víte, někteří lidé tvrdili, a hlavně v bílé magii, tam se tvrdilo, že ano, člověk má ego, tak proto pro ně byl špatný. Pamatujte si, ego je vývojově dobrá věc, protože vy byste jenom leželi jako zvířátka, jenom byste se najedli, pak byste se pomilovali a pak byste spali. Hele, tady by se to někomu líbilo... /Smích/ Takže bacha, dostali jste ego, abyste dostali třeba: tamhle ta ženská se vám líbí a ona je zadaná - to

by byla dobrá milenka, a tamhle ten post, a peníze, a také autíčko, co dobře a rychle startuje... Ne. Tak kvůli tomu máte ego. A teď si musíte projít hrůznými osudy, kde dostanete pěkně po čumáku, když to ego používáte, ale on se zrychlí vývoj.

Předtím jste byli zvířaty. Vy tedy víte, že tenhle stav je taky ještě zvířecí, ale teď budeme mluvit o těch skutečných zvířatech. A předtím jste byli rostlinami. A o těch se tvrdilo v bílé magii, že jsou hodné a ego nemají. Omyl. Ano, ony ego nemají, ale bojují - bojují jinými způsoby. Dneska už se ví, že i rostliny bojují. Když vysadíte dvě rostliny, které budou s prominutím žrát stejný prvek ze země, tak bude každá z těch rostlin vytvářet jedy, aby tu druhou rostlinu zahubila. Tím, že se lidstvo vyvíjí, vyvíjí se všechny složky na planetě. Vyvíjí se i rostliny a vyvíjí se i zvířata. Takže vidíte, že i ty rostliny mezi sebou (na svém stupni) útočí, a ten jeden útok je a ve svém vývoji došel k tomu, že tyto rostliny, které se bojí být sežrány (a nás jako lidí je tu hodně, kteří by je sežrali), tak obiloviny začínají vytvářet takzvaný jed - lepek, aby nám bylo blbě. No, to je geniální od těch rostlin. Ano, ale tím se samozřejmě nastartoval proces, který zahájil změnu stravování, protože vy byste to dál jedli, když by vám po tom nebylo blbě. A teď je doba, kdy se máte odpíchnout někam jinam. Takže vidíte, že tady nejde jenom o to, že člověk se vyvinul. Máte pocit, že ty trávy nemají pokrok. Naopak, ony ho mají také. Člověk ve své pýše zapomněl, že tu není sám. Myslí si, že tady sám vládne. Tak to není. A jsou složky, které vám to zkrátka zatrhnou, to vaše vládnutí, abyste trošku sklopili hlavu a byli pokornější. To samé dělají zvířata. Zvířata také proti sobě bojují. Někteří jsou tedy býložravci a někteří jsou masožravci. V tom my úspěšně pokračujeme dál jako lidé, také to ještě nějaký čas bude pokračovat. Ale přehlížíte tady spoustu věcí, které tady jsou naopak k prozkoušení, přijde lítost... Lítost je odpor u člověka a tím se blokuje, takže pak tomu nerozumí. On bude mít lítost nad zvířetem, a dokonce někteří máte lítost i nad rostlinami. No do prdele, co budete jíst? To zkrátka nejde. Už jsem vám vysvětlila, že hmota žere hmotu - a vy jako Duch s tím nemáte nic do činění. Vy potřebujete jako Vědomí přežít. Proto se to odehrává. Aby vám tyhle věci došly, musí to být najednou nějak komplikované, abyste o tom začali trošku přemýšlet a uvažovat. Ono je to totiž trošku jinak. Takže ti, co budou zablokováni lítostí, z těch se stanou takoví násilní - pozor, když tam je ta lítost, tak je to násilí - násilní vegetariáni, kteří tomu nerozumí a kteří poškodí ten svět. Poškodí ho mnoha způsoby, což si vůbec neuvědomí, protože oni najednou útočí na člověka, který to maso jí. Neútočí na zvíře, ale útočí na člověka, vidíte to? Tam je to Vědomí absolutně zmatené, rozhozené. Dělá pak věci, které se sklídí. Ne, vše má svůj čas. Buďte skutečně v klidu a v míru. Jezte to, co vaše tělo potřebuje a nejlepším orientačním bodem je to, na co to vaše tělo má chuť, ale ne tak, jako že budete pořád sedět v cukrárně, ale to, co potřebujete. Zjistili jste, že třeba najednou si začnete cpát špenát do pusy nebo lístky nějakého salátu - to tělo to najednou potřebuje. Když už budete vládnout tělu, to znamená už nepodlehnete spoustě věcem, tak to tělo si samo řekne a tu chuť na tu určitou věc vám tam dá. Ono vám pošle zkrátka obraz: teď si potřebuji dát mango, něco mi chybí oranžového..., nebo: skutečně krvavý steak - tak jo, tak si ho dej. Takže to by mělo být nejlepší vodítko. Tělo, které nebude mít odpory, bude vědět, co si dát, kdy si má jít lehnout, kdy si má odpočinout, a bude vědět spoustu otázek a na ně odpovědi, takže to bude dobré.

Co s lidskou hloupostí, která sice také patří k hmotě, ale také dokáže pěkně potrápít. Ignorovat? Nebo je ještě něco rozumnějšího? Děkuji. XY.

To je hezká otázka. Co to znamená lidská hloupost? Pro každého z vás to bude něco jiného, že. Ona se vlastně nedá definovat. Naopak někdy se vám zdá, že ten člověk je hloupý, a pak zjistíte, že byl vlastně moudrý ve své reakci. Já bych to neprezentovala tímto způsobem. Já bych nebyla jakoby výbojným člověkem v tom, abych posuzovala někoho, že je hloupý nebo není hloupý, to už by mohlo souviset s mojí pátou čakrou, abych někoho nekritizovala nebo neposuzovala. On zkrátka je takový, jaký je. Tím pádem to není ignorance, ale je to respekt k tomu člověku, protože on to tak mít ještě musí. A pozor, v tomto stavu bude ten člověk užitečný ve své cestě osudem pro spoustu jiných lidí, aby je vyzkoušel, ale mě už ne. Rozumíte, co tím chci říct? Výborně.

Měla jsem zlomeninu pravé nohy. Je to také platba?

Ano. Zlomeniny a úrazy, které se objevují ve vašich životech, jsou po akutním výboji, akutním odporu, kdy opravdu bouchnete i na veřejnosti i před někým, je to scéna, nelibost obrovská, anebo i v soukromí, kdy je prožitek obrovský. Pokud je to pravá noha, tak je to situace, pokud by to byla levá noha, je to stav, který vás přibližuje k situacím. A těch situací, těch máte v životě mraky.

Prosím vás, mohla byste říct něco o křečových žilách?

Křečové žíly také souvisí s nohama. To víte, většinou jsou na nohách. A také se týkají spodku pánevního, které první čakra oživuje. Slováci tomu říkají zlatá žila, my v Čechách hemeroidy. A je to stav, kdy ještě neumíte žít plně optimismus. Já jsem si touto cestou také v dětství ještě prošla, tam jsem si odžila něco za Ivu ještě. Tam byl sice stav spokojenosti, ale přece jenom nebyl úplně stoprocentní, protože já jsem nesměla mluvit jako dítě. A věřte mi, že já jsem skutečně nepromluvila, ani žádné kamarádce, ani rodičům, zkrátka nikomu do svých čtyřiceti let. A to mě tam na těch místech poznamenalo, takže jsem měla zácpu.

Zdeněk Vajnar nedávno byl na statku a jen tak z legrace mně udělal takový rozbor, tuším i-ting, a tam našel, že mým životním orgánem jsou čelisti. A teď si vezměte: já jsem se narodila jako malé dítě do rodiny zubařů, pak jsem pokračovala já se zubařinou, když jsem nesměla mluvit, pořád tam ty čelisti byly. No, a teď už konečně kecám, tam ta komunikace je. Já zkrátka jenom komunikuji, to je mým životním úkolem. A měla jsem to tam skutečně všude. Takže jsme se nasmáli. A když mi došlo, že já, když jsem nesměla mluvit, tak se to tam odehrávalo kolem těch zubů, tak to bylo tedy kouzelné. Já jsem pak smála v autě po cestě domů, moc jsem se nasmála.

Tak, máme padla. /Potlesk/

Vy jste kouzelní. Jak já bych přidávala, ani nevíte! To si vyřídíte s Danem.

Já jsem vám chtěla poděkovat a už jsem si myslela, že mi to nedovolíte. Děkuji vám. Byli jste fajn. Díky.